Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XI Seria II-a Nr. 1785 | 4 PAGINI — 20 BANI | Marţi 25 ianuarie 1955

Declarăm că guvernul care va dezlănţui războiul atomic va pierde încrederea poporului său şi va fi condamnat de toate popoarele.

Ne ridicăm împotriva acelora care pregătesc războiul atomic. Cerem distrugerea în toate ţările a stocurilor de arme atomice şi încetarea imediată a producţiei acestora.

(Din Apelul Biroului Consiliului Mondial al Păcii adresat către popoarele lumii).

ECONOMIA SOVIETICĂ ÎN PLIN AVÎNT

ZIARELE AU PUBLICAT Comunicatul Direcţiei Centrale de Statistică de pe lîngă Consiliul de Miniştri al U.R.S.S. „Cu privire la rezultatele îndeplinirii planului de stat de dezvoltare a economiei naţionale a U.R.S.S. pe anul 1954".

Acest Comunicat este un nou document ce dovedeşte lumii întregi creşterea necontenită a forţei marii Uniuni Sovietice, înflorirea forţelor creatoare ale poporului sovietic, care sub conducerea partidului comunist înfăptuieşte măreaţa sarcină istorică de trecere treptată de la socialism la comunism. Oglindind marile realizări dobîndite în dezvoltarea economiei sovietice, economie paşnică, pusă în slujba creşterii bunăstării a poporului sovietic, acest document constituie o nouă şi strălucită confirmare a politicii de pace dusă de Guvernul Sovietic. Oamenii sovietici, care în aceste zile se pregătesc pentru marea sărbătoare a alegerilor în Sovietele Supreme ale republicilor unionale şi autonome şi în Sovietele locale au primit cu bucurie acest Comunicat, expresie a noilor victorii obţinute în anul care a trecut.

În anul 1954, industria sovietică a îndeplinit planul anual al producţiei globale în proporţie de 103%. Producţia globală a întregii industrii a continuat să crească faţă de anii precedenţi — cu 13% în comparaţie cu anul 1953 şi cu 65% în comparaţie cu 1950 — contribuind prin aceasta la îndeplinirea înainte de termen a sarcinilor celui de al cincilea plan cincinal care prevede că în 1955 producţia industrială va spori cu aproximativ 70% în comparaţie cu anul 1950. A continuat să crească industria grea — baza dezvoltării economiei naţionale. Creşterea producţiei de metale, a extracţiei cărbunelui şi petrolului, a producţiei de energie electrică, maşini şi utilaj, de produse chimice a făcut posibilă creşterea producţiei tuturor ramurilor industriei, inclusiv producţia mărfurilor de larg consum.

În anul 1954, ca urmare a creşterii înzestrării tehnice a muncii şi ridicării calificării muncitorilor, productivitatea muncii a crescut în industrie cu 7 la sută în comparaţie cu 1953, iar în construcţii cu 8 la sută.

Ştiinţa şi tehnica sovietică a obţinut în cursul anului 1954 un strălucit succes prin punerea în funcţiune a primei centrale electrice industriale pe bază de energie atomică.

Mari succese au obţinut oamenii muncii în lupta pentru traducerea în viaţă a vastului program de dezvoltare a agriculturii sovietice, elaborat de partidul comunist şi Guvernul Sovietic. În anul trecut, recolta efectivă de cereale, precum şi colectările şi achiziţiile de cereale au fost în ansamblu mai mari decît în 1953, în ciuda condiţiilor meteorologice nefavorabile din unele regiuni. În anul 1954 au fost arate pentru recoltele din 1954 şi 1955 pămînturi virgine şi înţelenite în suprafaţă de 17.600.000 ha. faţă de 13.000.000 ha. cît prevedea planul. O uriaşă contribuţie au adus în această privinţă tinerii patrioţi care au plecat să dea viaţă pămînturilor nefolosite.

A continuat de asemenea să se dezvolte comerţul sovietic. Sarcina celui de al cincilea plan cincinal cu privire la circulaţia mărfurilor cu amănuntul în comerţul de stat şi cooperatist a fost îndeplinită înainte de termen, în patru ani. În domeniul comerţului exterior, unul din factorii importanţi care contribuie la intensificarea colaborării internaţionale, Uniunea Sovietică a continuat să lărgească legăturile economice cu ţările străine. În cursul anului trecut, Uniunea Sovietică a făcut comerţ cu 56 de state străine.

Comunicatul Direcţiei Centrale de Statistică de pe lîngă Consiliul de Miniştri al U.R.S.S. subliniază că numărul muncitorilor şi funcţionarilor din economia naţională a U.R.S.S. a crescut cu 2.000.000 faţă de sfîrşitul anului 1953, ajungînd la aproximativ 47.000.000 de oameni.

Succesele însemnate ale economiei U.R.S.S. au ca urmare creşterea nivelului de trai material şi cultural al oamenilor sovietici. Anul 1954 a fost un an de noi realizări şi în acest domeniu. Creşterea venitului naţional al U.R.S.S. cu 11% în comparaţie cu 1953, reducerea preţurilor de stat cu amănuntul şi măsurile înfăptuite de partidul comunist şi Guvernul Sovietic în domeniul agriculturii au asigurat o continuă creştere a veniturilor oamenilor muncii.

Deosebite succese au fost înregistrate în toate domeniile culturii socialiste. A crescut considerabil numărul elevilor şi absolvenţilor şcolilor medii, al studenţilor din instituţiile de învăţămînt superior, s-a mărit mult reţeaua de biblioteci şi cluburi, numărul instalaţiilor cinematografice. Despre marea grijă pentru sănătatea omului sovietic vorbeşte extinderea reţelei de instituţii sanitare şi case de odihnă.

Minunatele realizări obţinute de oamenii muncii sovietici în anul care a trecut sînt o ilustrare vie a politicii de pace duse de statul sovietic. Popoarele marii Ţări a Socialismului îşi dăruiesc toate forţele luptei pentru o viaţă tot mai frumoasă şi mai fericită, pentru comunism. Ele nu vor ca urgia războiului să întrerupă din nou munca lor creatoare, încununată de succes. Ele nu vor ca energia atomică — această uriaşă descoperire a ştiinţei care deschide o nouă eră în istoria omenirii — să devină un mijloc de distrugere a vieţilor omeneşti. În timp ce cercurile agresive americane se străduiesc să facă rezerve de bombe atomice, Uniunea Sovietică, deşi posedă toate tipurile de arme moderne, luptă cu consecvenţă împotriva folosirii energiei atomice în scopuri războinice. Uniunea Sovietică, ţara în care pentru prima oară în lume a fost pusă în funcţiune o centrală electrică industrială pe bază de energie atomică, s-a declarat gata să transmită şi altor state experienţa ştiinţifică şi tehnică acumulată în domeniul folosirii energiei atomice în scopuri paşnice. Un prim pas în această direcţie îl constituie ajutorul pe care Guvernul Sovietic îl va acorda unor state prietene — printre care şi ţara noastră — pentru crearea de baze ştiinţifice experimentale în vederea dezvoltării cercetărilor în domeniul fizicii nucleare şi a folosirii energiei atomice în scopuri paşnice. Acest fapt deschide economiei şi culturii ţării noastre perspective de dezvoltare nebănuite încă.

Cît de absurde apar încercările puterilor imperialiste de a discuta „de pe poziţii de forţă" cu Uniunea Sovietică care este azi mai puternică ca oricînd. Cercurile agresive trebuie să ştie că planurile lor nebuneşti de dezlănţuire a unui nou război mondial nu fac decît să apropie şi mai mult pieirea regimului capitalist. Poporul sovietic păşeşte pe drumul său plin de încredere în viitor.

Poporul nostru a primit cu bucurie vestea noilor succese ale marii Ţări a Socialismului. Noile victorii obţinute de poporul sovietic pe drumul construirii comunismului, sînt un izvor imens de forţă şi de încredere în viitor. Ele dau noi forţe poporului şi tineretului romîn în lupta sa pentru construirea socialismului, pentru întărirea patriei. În creşterea forţei Uniunii Sovietice poporul nostru vede o chezăşie a întăririi întregului lagăr al păcii. Mersul victorios înainte al poporului sovietic însufleţeşte toate popoarele lumii în nobila lor luptă pentru pace.

Pentru sporirea producţiei de legume

Chemarea tinerilor din G.A.S. Bălteni

Noi, tinerii din G.A.S. Bălteni, raionul Răcari, regiunea Bucureşti, întruniţi în adunarea deschisă a organizaţiei de bază U.T.M. constatăm că în gospodăria noastră de stat s-a muncit cu mult avînt pentru a traduce în viaţă sarcinile ce ne-au revenit din Hotărîrile Plenarei lărgite a C.C. al P.M.R. din august 1953 şi din proiectul de Directive ale celui de al II-lea Congres al Partidului. Tineretul din gospodăria noastră a contribuit la îndeplinirea în proporţie de 124,42 la sută a planului de producţie în sectorul legumicol pe anul 1954.

Faţă de sarcinile ce revin tineretului din Hotărîrea partidului şi guvernului privind desfiinţarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele şi raţii, ne propunem ca în anul acesta, muncind sub conducerea organizaţiei de partid şi cu ajutorul conducerii gospodăriei şi comitetului sindical, să mobilizăm pe toţi tinerii din gospodărie la îndeplinirea planului de producţie în sectorul legumicol în proporţie de 130 la sută.

— La principalele culturi legumicole planul să fie îndeplinit astfel: la ceapă stufat în proporţie de 170 la sută, la cartofi 115 la sută, la castraveţi, 140 la sută, la varză 120 la sută, la rădăcinoase 110 la sută, iar la usturoi verde 135 la sută.

— Folosind din plin îndrumarea tehnicienilor, să aplicăm îngrăşăminte pe o suprafaţă de 80 la sută din terenul cultivat cu legume şi cartofi.

— Cartofii vor fi plantaţi în cuiburi aşezate în pătrat pe întreaga suprafaţă destinată acestei culturi.

— De asemenea, se va asigura pregătirea din timp a întregului material necesar confecţionării unui număr de 850.000 ghivece nutritive, care să fie terminate pînă la 15 martie 1955.

— Vom antrena întreg tineretul din sectorul legumicol în întrecerea socialistă şi vom forma patru brigăzi utemiste de producţie, dintre care trei în sectorul legumicol şi una de tractorişti, care să deservească acest sector.

Organizaţia de bază U.T.M. din G.A.S. Bălteni cheamă organizaţiile de bază U.T.M. şi pe toţi tinerii care lucrează în sectorul legumicol să se alăture acestei acţiuni, contribuind astfel la buna aprovizionare a oraşelor şi centrelor industriale cu legume şi zarzavaturi.

In numele comitetului organizaţiei de bază U.T.M.
secretar, NICOLAE STANCIU

Nu de mult, la gospodăria de stat din Bălteni, regiunea Bucureşti, era mare fierbere.

Comitetul organizaţiei de bază U.T.M. ajutat de organizaţia de partid, organizase o adunare deschisă U.T.M., pentru ca aici, tinerii să-şi poată spune părerea despre posibilităţile de îndeplinire a sarcinilor ce le stau în faţă în anul acesta.

Tinerii îmbrăcaţi ca de sărbătoare, intrau grupuri, grupuri, în sală, unde aveau să hotărască împreună cum şi în ce fel să muncească ei pe viitor, pentru a smulge pămîntului belşugul roadelor atît de necesare îmbunătăţirii continue a nivelului de trai al populaţiei.

Ei au analizat temeinic în această adunare realizările obţinute şi lipsurile care le-au avut în anul 1954.

În anul care a trecut, tinerii din gospodăria de stat Bălteni au muncit cu multă dragoste şi avînt. După exemplul comuniştilor, mobilizaţi de organizaţia U.T.M. din gospodărie, antrenaţi în întrecerea socialistă, ei au adus o contribuţie însemnată la îndeplinirea planului de producţie în sectorul legumicol, plan care a fost depăşit cu 24,42 la sută.

Organizaţia U.T.M. a ştiut să îndrume cu pricepere tineretul pentru a obţine cele mai bune rezultate în muncă. Folosindu-se metoda ajutorării celor mai slabi de către cei cu experienţă, s-a reuşit ca nici un tînăr să nu lucreze sub normă. Mulţi dintre ei au obţinut importante depăşiri de plan pe echipe şi brigăzi la diferite culturi.

Tînăra Ilie Gheorghiţa, de pildă, de la secţia Conteşti a reuşit în urma aplicării metodei de plantare a răsadurilor în ghivece nutritive, să-şi depăşească planul cu 17 la sută. La fel utemistul Noe Nicolae, printr-o bună şi permanentă îngrijire a culturilor, a depăşit planul la ardei graşi şi varză de toamnă cu 25 la sută, iar la morcovi cu 30 la sută.

Frumoase succese în îndeplinirea şi depăşirea planului au fost obţinute apoi de brigada condusă de tînărul Toma Ion, candidat de partid. Aplicînd pe scară largă metodele agrotehnice, ca: îngrăşăminte chimice şi naturale, udatul în timpul nopţii precum şi însămînţatul cartofilor în cuiburi aşezate în pătrat, Toma Ion, împreună cu brigada sa, a obţinut recolte bogate. La cartofii timpurii a realizat o cantitate de 17 mii kg. la hectar, la varză timpurie a depăşit planul cu 73 la sută, la varză de toamnă cu 38 la sută, iar planul global al brigăzii a fost îndeplinit pe anul 1954 în proporţie de 157 la sută.

Frumoase depăşiri de plan au obţinut şi tinerii Cîrjan Ioan de la secţia Ghimpaţi, Cuţa Popescu, Moghiory Varvara şi mulţi alţii, care prin eforturile deosebite ce le-au depus în îndeplinirea şi depăşirea planului au contribuit ca piaţa Capitalei să fie aprovizionată cu însemnate cantităţi de legume şi zarzavaturi.

Nu se poate trece cu vederea nici aportul dat de cei şase utemişti din brigada de tractoare care au lucrat în sectorul legumicol. Tractoriştii Herescu Alexandru şi Şerban Ilie în special, s-au străduit să execute întotdeauna lucrări de bună calitate şi la timp.

Dacă te-ai opri la rezultatele muncii fiecăruia dintre ei, ai observa că tinerii de la gospodăria din Bălteni merită toată lauda. Nu se poate să nu amintim ceva şi de echipa tinerei Elena Vasile, care a muncit mult pentru îndeplinirea planului la confecţionarea ghivecelor nutritive. Această echipă a reuşit să facă zilnic între 10—12 mii ghivece nutritive în loc de 3200 cît prevedea norma.

Importantele realizări obţinute de utemişti şi tineri au fost posibile datorită îndrumărilor permanente primite din partea organizaţiei de partid şi a organizaţiei U.T.M., cît şi sprijinului dat de conducerea gospodăriei, prin asigurarea condiţiilor de muncă, şi de trai.

Mulţi dintre ei au fost stimulaţi cu produse şi bani. Tînărul Toma Ion de exemplu a fost premiat cu 1400 lei şi 700 kgr. porumb. Utemistul Noe Nicolae a primit şi el 150 kgr. porumb şi 400 lei. Premii în bani şi natură au primit mulţi tineri din gospodărie.

Dar în munca organizaţiei de bază U.T.M. din gospodărie, au mai existat şi lipsuri. Munca de îndrumare şi control de exemplu n-a fost folosită din plin. Din această cauză nu toţi tinerii au obţinut cele mai bune rezultate.

Apariţia Hotărîrii partidului şi guvernului privind desfiinţarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele şi raţii, care are drept scop îmbunătăţirea nivelului de trai material şi cultural al oamenilor muncii, s-a bucurat de un larg ecou în rîndurile tineretului din gospodărie.

Citind hotărîrea, şi-au dat seama că transpunerea ei în viaţă depinde şi de felul cum vor munci ei şi că dînd tot mai multe legume şi zarzavaturi peste plan vor contribui la buna aprovizionare a poporului muncitor.

Pe feţele tinerilor adunaţi aici citeai parcă bucuria datoriei împlinite; în anul trecut planul fusese îndeplinit şi depăşit. Dar poate fi realizat mai mult. Iată de ce pe feţele lor mai vedeai în acelaşi timp şi o grijă gospodărească care arăta dorinţa lor de a obţine mai mult.

— „Din proiectul de Directive ale celui de al doilea Congres al Partidului cît şi din recenta Hotărîre privind desfiinţarea sistemului de aprovizionare pe bază de cartele şi raţii, tineretului din gospodăria noastră îi revin sarcini deosebit de importante — începu tînărul brigadier Noe Nicolae. Ţinînd cont de condiţiile ce ne sînt create pentru anul acesta, sîntem convinşi că planul de producţie în sectorul legumicol va fi depăşit cu mult faţă de anul trecut.

Eu, împreună cu brigada pe care o conduc, mă angajez să depăşesc planul la toate sortimentele cu 20 la sută".

Hotărîrea şi siguranţa cu care a vorbit utemistul Noe Nicolae, au fost ca un îndemn pentru ceilalţi tineri. Rînd pe rînd, ei şi-au luat noi angajamente, din care unele vor fi puse în practică încă înainte de a se ivi colţul ierbii.

— „Eu n-oi rămîne mai pe jos nici anul acesta — zise cu însufleţire tînăra brigadieră Gheorghiţa Ilie. Împreună cu brigada mea îmi propun să îndeplinesc planul şi să-l depăşesc la diferite culturi, cum ar fi de exemplu, la ceapă şi gogoşari cu 30 la sută, la varză de vară cu 15 la sută, iar la mazăre cu 10 la sută".

Entuziasmul tinerilor brigadieri şi şefi de echipă a cuprins deopotrivă şi pe cei tineri şi pe cei mai vîrstnici, invitaţi să ia parte la această adunare. Brigadierul Chiru Dumitru de pildă, s-a angajat să împărtăşească tinerilor din experienţa sa şi împreună cu brigada să depăşească planul cu 25 la sută. Asemenea lui, mulţi brigadieri mai vîrstnici s-au angajat să sprijine prin munca şi experienţa lor iniţiativa tineretului în depăşirea planului legumicol al gospodăriei pe anul 1955.

Ei şi-au propus ca planul anual să-l îndeplinească în proporţie de 130 la sută. Importante depăşiri de plan şi-au propus apoi să obţină la principalele culturi legumicole. La ceapă stufat, de pildă, şi-au propus să depăşească planul cu 70 la sută, la usturoi verde cu 35 la sută, la cartofi cu 15 la sută, la varză cu 20 la sută, la castraveţi cu 40 la sută şi la rădăcinoase cu 10 la sută.

Mulţi dintre ei au făcut apoi diferite propuneri pentru îmbunătăţirea muncii. Ei au arătat în continuare că este necesar să se ceară permanent sprijinul tehnicienilor şi să se folosească pe scară cît mai largă metodele înaintate de muncă.

Cînd utemistul Noe Nicolae a propus ca organizaţia de bază U.T.M. să cheme pe toţi tinerii din ţară care lucrează în acest sector, pentru a se alătura acestei acţiuni, un puternic ropot de aplauze a răsunat în sală.

Tinerii au aprobat cu multă însufleţire această propunere, convinşi fiind că apelul lor va găsi un larg răsunet.

VIORICA HORODENCIUC

Din ţările de democraţie populară

R. CEHOSLOVACA

La fabrica de cărămidă din Zvolen (R. Cehoslovacă) este pus în funcţiune un automat care produce cărămidă, deservit fiind numai de trei muncitoare.

R. P. UNGARA

Dezvoltarea industriei alimentare

Ridicarea bunăstării poporului şi aprovizionarea populaţiei cu articole de larg consum şi în primul rînd cu alimente constituie o grijă permanentă a guvernului R. P. Ungare. Aceasta se manifestă şi prin creşterea volumului investiţiilor în industria alimentară pe anul 1955. Investiţiile sporite vor fi folosite pentru construirea de noi întreprinderi şi pentru lărgirea celor existente.

Astfel, în oraşul industrial în plină dezvoltare Ozd — unul din centrele industriei siderurgice a R. P. Ungare — în 1955 se va construi o fabrică de pîine cu o capacitate zilnică de 400 chintale pîine. Această fabrică va deservi nu numai oraşul Ozd, ci şi localităţile din împrejurimi.

Tot în anul 1955 va fi dată în exploatare fabrica de acid carbonic din Repcelak, care va produce anual 6.000 tone de acid carbonic.

An de an creşte cererea de conserve. Pentru a face faţă cerinţelor, în 1955 se vor face însemnate investiţii pentru extinderea fabricii de conserve din Budapesta. Fabrica va produce anual cu 160 vagoane mai multe produse.

La Berettyoujfalu se construieşte o fabrică de praf de lapte, care va intra în funcţiune în cursul acestui an. Această fabrică va produce zilnic 32 chintale de praf de lapte şi 15 chintale de unt. Cantitatea de praf de lapte produsă de această fabrică va putea satisface integral cerinţele populaţiei.

Pentru înlesnirea aprovizionării oamenilor muncii veniţi la casele de odihnă de pe malul lacului Balaton şi a populaţiei locale, la Keszthely se va construi un abator în care se vor putea tăia zilnic 150 porci şi 50 vite.

R. P. POLONA

Succesele industriei textile

Industria textilă este una din ramurile cele mai vechi ale economiei naţionale a Poloniei. În prezent, în această ramură industrială lucrează aproape 500.000 muncitori, tehnicieni, ingineri şi funcţionari.

Cotropitorii hitlerişti au adus mari pagube industriei textile poloneze. În timpul războiului a fost distrus aproape 50% din utilajul filaturilor şi ţesătoriilor din Polonia.

Odată cu instaurarea regimului de democraţie populară, încă de la sfîrşitul anului 1945 în ţară a fost terminată refacerea întreprinderilor textile distruse în timpul războiului, iar producţia de ţesături de bumbac a sporit cu 40% faţă de anul 1938.

Pînă în prezent, în R. P. Polonă producţia de ţesături de bumbac calculată pe cap de locuitor a sporit aproape de 2,5 ori, producţia de ţesături de lînă — de peste 2,5 ori, iar producţia de ţesături de mătase — aproape de 4 ori faţă de perioada dinainte de război. În 1953, populaţia a primit aproximativ 500.000.000 m ţesături de bumbac, peste 70.000.000 m ţesături de lînă şi aproape 70.000.000 m ţesături de mătase.

În anul care a trecut, numeroase întreprinderi ale industriei textile au îndeplinit planurile de producţie înainte de termen şi au pornit cu avînt la îndeplinirea sarcinilor ultimului an al planului de şase ani.

Paralel cu refacerea şi reconstrucţia întreprinderilor existente, în R. P. Polonă s-au desfăşurat larg lucrările de construcţie a unor noi combinate şi fabrici textile. În decurs de zece ani, în R. P. Polonă au fost construite marile filaturi de la Piotrkow, Andrychow, Zambrow, Beliaw, Pabianice, Baranow, o fabrică de fibre artificiale în Rzeszow şi alte întreprinderi. S-au reconstruit în întregime fabricile de mătase artificială din Tomaszow şi Szczecin. O serie de întreprinderi au fost utilate cu cele mai moderne maşini şi mecanisme primite din Uniunea Sovietică.

În prezent, în R. P. Polonă se desfăşoară lucrările de construcţie a patru noi combinate textile. Se construieşte de asemenea o fabrică de fibre artificiale la Jelenia Gora. Anul acesta vor intra în funcţiune o serie de întreprinderi textile care în prezent sînt în curs de construcţie.

Centrala electrică pe bază de energie atomică a Academiei de Ştiinţe a U. R. S. S.

In Uniunea Sovietică funcţionează de peste şase luni prima centrală electrică industrială pe bază de energie atomică cu o putere utilă de 5.000 kw. Punerea în funcţiune a acestei centrale electrice proiectată de savanţii şi inginerii sovietici a constituit primul pas real pe calea folosirii energiei atomice în scopuri paşnice.

In clădirea centralei electrice atomice a Academiei de ştiinţe a U.R.S.S. (fotografia nr. 1) este instalat reactorul atomic, unde are loc dezintegrarea nucleelor atomilor de uraniu.

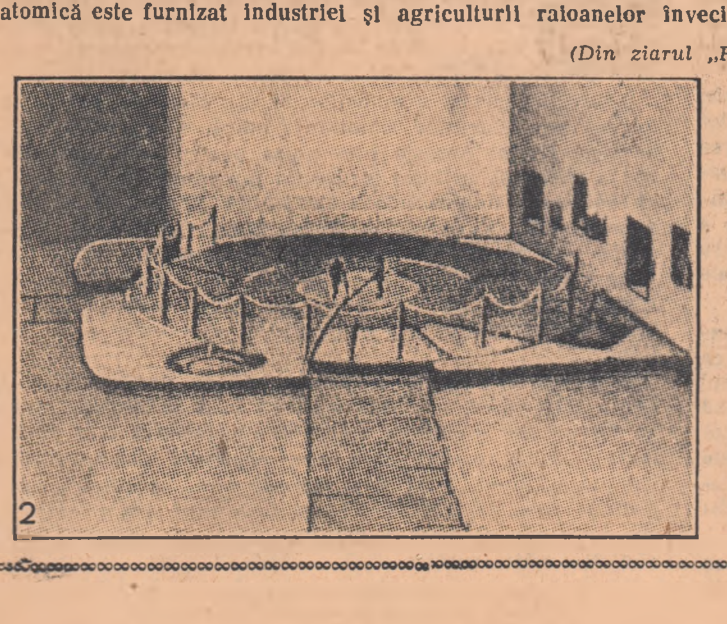
După cum se vede după diametrul părţii superioare a reactorului atomic (fotografia nr. 2) el are dimensiuni mici. Reactorul atomic este înconjurat de un zid gros de beton, protector, care apără personalul centralei împotriva acţiunii radiaţiilor radioactive. Pentru prima oară, turbina industrială lucrează nu pe baza arderii cărbunelui şi a altor feluri de combustibil, ci pe baza energiei atomice.

Conducerea reactorului atomic şi a celorlalte agregate ale staţiunii se face de la tabloul de comandă general (fotografia nr. 3 — partea centrală a tabloului de comandă). Curentul electric produs de centrala atomică este furnizat industriei şi agriculturii raioanelor învecinate.

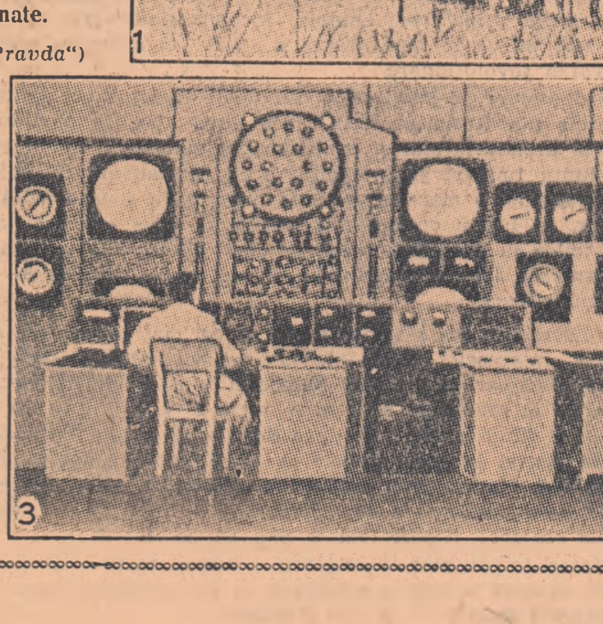
(Din ziarul „Pravda")

1

2

3

CORESPONDENŢII NE SCRIU DESPRE...

ÎNFĂPTUIRI GRĂITOARE

ANII trecutului mai sălăşluiesc şi astăzi în amintirea ţăranilor muncitori din Furculeşti, raionul Alexandria. Soarele se arăta şi atunci pe bolta senină a cerului dar în inimile lor erau tot nopţi negre şi pline de furtuni. Un sat întreg muncea pentru buzunarele celor doi moşieri, Gh. Enache şi Titi Furculescu.

Astăzi în sat sînt două gospodării agricole colective. Unde păşteau pînă mai ieri vitele boerului s-a construit fabrica de egrenat bumbac. De asemenea au apărut în sat şi alte noi înfăptuiri: o casă de naşteri şi un magazin universal sătesc. Satul a fost electrificat şi radioficat.

Pentru îngrijirea sănătăţii ţărănimii muncitoare din Furculeşti s-a construit şi un spital nou care va fi înzestrat cu toate aparatele necesare pentru tratament şi operaţii chirurgicale.

Aceste fapte grăitoare au schimbat mult viaţa satului Furculeşti după cum multe s-au schimbat şi în celelalte sate şi oraşe ale patriei noastre.

MUGUR PASACHE

LABORATORUL ŞCOLII

A FOST o bucurie mare pentru elevii Şcolii medii de 10 ani din comuna Oţelul-Roşu, raionul Caransebeş, vestea că în şcoală se va construi un laborator.

Sfatul popular şi conducerea şcolii din comună au luat această iniţiativă şi ea a fost pusă de îndată în aplicare cu sprijinul ţăranilor muncitori. Din fondurile de autoimpunere a şi început construcţia. Pe zi ce trece ea se înalţă. Muncitorii constructori zoresc terminarea noii clădiri a laboratorului compus dintr-o sală de curs şi două încăperi pentru păstrarea materialelor. Alături de ceilalţi muncesc cu hărnicie în timpul liber atît elevii şcolii cît şi cadrele didactice. Care mai de care se întrec să transporte cît mai multe cărămizi şi materiale. Printre aceştia îi vezi pe Obrejan Trandafir, Munteanu M. Gheorghe, Tuştean Gavrilă, Roşu Ion, ca şi pe elevii mai vîrstnici de la cursul seral ca Anghioiu Ion, Lereter Iosif, Margan Simion, Ghelbereu Alexandru şi Cerna Nicolae.

În curînd, elevii şcolii vor studia fenomenele fizice şi chimice, vor face experienţe interesante în noul laborator. El va fi înzestrat cu multe aparate noi, care-i va ajuta la îmbogăţirea cunoştinţelor.

MIXICI ALEXANDRA

UN NOU CARTIER RADIOFICAT

LA CEREREA muncitorilor din Micălaca a început radioficarea acestui cartier din oraşul Arad. Un grup de tineri de la diferite centre de radioficare din oraş şi regiune au început extinderea reţelei.

Alături de comunistul Lupei Aurel, de la centrul de radioficare Sînicolaul Mic, lucrează cu mult interes utemistul Iercoşan Iosif.

Prin radioficarea acestui cartier, centrul Grădişte din Arad va transmite zilnic emisiunile posturilor centrale şi locale prin aproape 3.000 de difuzoare.

În prezent cele două brigăzi de muncitori şi-au intensificat munca: una lucrează la efectuarea circuitelor, iar cealaltă a început deja instalarea difuzoarelor în locuinţele muncitoreşti.

ST. NEAMŢU

Cea de a 50-a aniversare a primei revoluţii ruse

(Teze)

MOSCOVA 22 (Agerpres). — TASS transmite:

Ziarul „Pravda" din 22 ianuarie publică tezele Institutului „Marx-Engels-Lenin-Stalin" de pe lîngă Comitetul Central al P.C.U.S. cu prilejul celei de a 50-a aniversări a primei revoluţii ruse.

Popoarele Uniunii Sovietice şi întreaga omenire progresistă sărbătoresc în acest an glorioasa aniversare a primei revoluţii ruse.

Revoluţia din anii 1905—1907 din Rusia a fost prima revoluţie populară din epoca imperialismului. Reprezentînd o întreagă perioadă istorică în viaţa popoarelor ţării noastre şi a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, revoluţia din anii 1905—1907 a constituit o importantă etapă în lupta muncitorilor şi ţăranilor din Rusia pentru eliberarea lor socială şi naţională. În tot decursul revoluţiei, umăr la umăr cu proletariatul şi ţărănimea rusă, muncitorii şi ţăranii din Ucraina, Bielorusia, Polonia, Ţările Baltice, Transcaucazia, Asia Centrală şi din alte regiuni periferice ale Rusiei ţariste au dus o luptă eroică împotriva duşmanilor comuni — ţarismul şi moşierii.

Conducătorul şi principala forţă motrice a revoluţiei a fost proletariatul. Unind în jurul său masele ţărăneşti, clasa muncitoare din Rusia a pus în luptele revoluţionare din anii 1905—1907 bazele alianţei cu ţărănimea, a creat acea forţă socială care în 1917 a răsturnat puterea moşierilor şi capitaliştilor şi a deschis popoarelor ţării noastre calea spre socialism.

În fruntea poporului revoluţionar a păşit avangarda de luptă a clasei muncitoare din Rusia — partidul comunist — partid de tip nou, partid cu adevărat marxist creat de marele Lenin.

Revoluţia din anii 1905—1907 a fost o şcoală serioasă de educare politică a maselor; ea a deşteptat la viaţa politică şi la luptă milioane de muncitori şi ţărani şi a dat exemple eroice de luptă revoluţionară plină de abnegaţie, care au educat masele muncitoare şi au fost urmate de mase, nu numai în Rusia, ci şi în multe alte ţări ale lumii. Prima revoluţie rusă a deschis o nouă pagină în istoria omenirii — epoca celor mai adînci zguduiri politice şi furtuni revoluţionare, a pus baza avîntului mişcării muncitoreşti din Europa şi a mişcării de eliberare naţională a popoarelor înrobite din Asia.

Prima revoluţie rusă a zguduit pînă în temelii regimul autocraţiei ţariste şi a dat o lovitură serioasă stăpînirii moşierilor şi capitaliştilor. Deşi revoluţia din anii 1905—1907 a fost înfrîntă, experienţa dobîndită în această revoluţie a ajutat clasei muncitoare şi păturilor celor mai sărace ale ţărănimii din ţara noastră să asigure victoria în Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie. „Fără „repetiţia generală" din 1905 — a scris V. I. Lenin — victoria Revoluţiei din Octombrie 1917 ar fi fost cu neputinţă" (Opere, vol. 31, pag. 11, ed. rusă).

I.

1) La sfîrşitul secolului al XIX-lea, începutul secolului al XX-lea, vechiul capitalism premonopolist i-a luat locul capitalismul monopolist, imperialismul, a cărui dezvoltare se caracterizează prin putrezirea şi declinul crescînd al sistemului capitalist şi prin ascuţirea contradicţiilor lui sociale şi politice.

La începutul secolului al XX-lea, Rusia ţaristă a fost punctul nodal al tuturor contradicţiilor imperialismului, ţara în care erau coapte în cea mai mare măsură premizele revoluţiei burghezo-democratice, populare, care în viitor avea să se transforme în revoluţie socialistă. Aceasta era determinat de întregul curs al dezvoltării social-economice şi politice a Rusiei.

Capitalismul monopolist din Rusia se împletea cu cele mai puternice rămăşiţe ale iobăgiei în economie şi în orînduirea politică. Dintre acestea principalele rămăşiţe erau autocraţia ţaristă şi proprietatea moşierească asupra pămîntului.

Rămăşiţele iobăgiei îşi puneau pecetea pe întreaga orînduire socială a Rusiei. Ele dădeau naştere celor mai crunte şi inumane forme de exploatare capitalistă a proletariatului, condamnau la lipsuri permanente, ruină şi mizerie ţărănimea, care constituia majoritatea populaţiei ţării. Asuprirea de către moşieri şi capitalişti era agravată de samavolniciile autocraţiei ţariste care înăbuşea tot ce era viu şi progresist. Muncitorii şi ţăranii nu aveau nici un fel de drepturi politice.

Relaţiile de producţie semi-iobage, atotputernicia moşierilor reacţionari, care acţionau în alianţă cu vîrfurile marelui capital financiar, frînau creşterea forţelor de producţie ale ţării, progresul ştiinţei, tehnicii, culturii şi agravau dependenţa Rusiei faţă de capitalul străin, care ocupa poziţii hotărîtoare în principalele ramuri ale industriei.

Ţarismul ducea o politică de asuprire sălbatică a popoarelor neruse din Rusia, o politică de rusificare forţată şi de înăbuşire a culturii naţionale. Guvernul ţarist semăna duşmănia şi ura naţională între popoare, aţîţa un popor împotriva celuilalt. Masele de oameni ai muncii aparţinînd popoarelor neruse sufereau de pe urma unei duble asupriri — aceea a moşierilor şi capitaliştilor lor proprii şi a celor ruşi.

Îmbinarea tuturor aspectelor acestei asupriri — moşiereşti, capitaliste şi naţionale — cu despotismul poliţienesc al autocraţiei făcea insuportabilă situaţia maselor populare şi imprima contradicţiilor sociale o deosebită ascuţime şi adîncime. Necesităţile vitale ale dezvoltării sociale a ţării, cele mai arzătoare interese ale popoarelor Rusiei cereau în mod imperios sfărîmarea orînduirii existente şi în primul rînd lichidarea proprietăţii moşiereşti asupra pămîntului şi răsturnarea monarhiei ţariste. Aceste sarcini istorice puteau fi rezolvate numai pe calea revoluţiei burghezo-democratice, populare.

2) Spre deosebire de revoluţiile burgheze din Occident din sec. XVII-XIX, în Rusia ca forţă conducătoare a revoluţiei burghezo-democratice acţiona proletariatul — cea mai revoluţionară clasă a societăţii contemporane. Clasa muncitoare era în mod vital interesată în victoria acestei revoluţii, deoarece numai în felul acesta ea putea să obţină libertăţi democratice, să întărească organizaţiile sale, să dobîndească experienţa şi deprinderea conducerii maselor de oameni ai muncii şi să ducă lupta pentru cucerirea puterii politice.

Particularităţile caracteristice ale formării şi dezvoltării proletariatului rus au determinat înaltele sale calităţi revoluţionare. Concentrarea de mari mase de muncitori în marile întreprinderi a contribuit la creşterea conştiinţei şi gradului de organizare a proletariatului. Forţa sa consta de asemenea şi în faptul că el avea un sprijin larg în păturile semiproletare ale populaţiei de la oraşe şi sate. Însemnate detaşamente ale proletariatului s-au dezvoltat în periferiile naţionale ale Rusiei (Ucraina, Ţările Baltice, Caucaz etc.).

Încă la sfîrşitul secolului XIX mişcarea muncitorească a devenit un factor important în viaţa politică a ţării. În cursul luptelor greviste şi al manifestaţiilor politice de masă, clasa muncitoare din Rusia cîştiga experienţa luptei revoluţionare împotriva ţarismului şi a capitalismului.

În masele ţărăneşti de multe milioane proletariatul din Rusia a avut un aliat firesc în revoluţie. Baza economică a tuturor rămăşiţelor iobăgiei era proprietatea moşierească asupra pămîntului; de aceea problema agraro-ţărănească s-a aflat în centrul revoluţiei burghezo-democrate din Rusia. Interesele vitale ale ţărănimii au făcut ca ea să fie aliata proletariatului şi partizana unei revoluţii democrate hotărîte. Numai pe calea revoluţiei putea fi nimicită proprietatea moşierească asupra pămîntului şi puteau fi cucerite libertăţile democratice. Revoluţia rusă a fost o revoluţie ţărănească, ea putea însă să învingă numai prin situarea proletariatului în fruntea ţărănimii şi prin asigurarea rolului lui conducător.

Burghezia rusă, înspăimîntată de avîntul mişcării muncitoreşti şi legată prin multe fire de moşierii reacţionari şi ţarism, nu voia victoria revoluţiei democrate, lichidarea ţarismului şi a tuturor rămăşiţelor iobăgiei.

Rolul conducător al proletariatului (hegemonia lui), transformarea ţărănimii dintr-o rezervă a burgheziei într-o rezervă a proletariatului — aceasta este deosebirea radicală dintre revoluţiile democrate din noua epocă imperialistă şi revoluţiile din epoca capitalismului premonopolist.

Răsturnarea ţarismului, ale cărui interese se împleteau în modul cel mai strîns cu interesele imperialismului occidental, trebuia în mod inevitabil să zdruncine înseşi bazele sistemului imperialist.

3) La începutul secolului XX în Rusia se cocea repede situaţia revoluţionară. Criza industrială, şomajul la oraşe şi foametea la sate înrăutăţeau considerabil situaţia maselor de oameni ai muncii.

Proletariatul a trecut de la greve economice la greve politice şi demonstraţii de stradă, care se desfăşurau sub lozinca „Jos autocraţia ţaristă!". Mişcarea muncitorească a exercitat o influenţă de revoluţionare a ţărănimii. În anul 1902 au avut loc manifestaţii de masă ale ţăranilor împotriva moşierilor în guberniile Poltava şi Harkov, în regiunea Volgăi.

Apropierea revoluţiei punea în mod deosebit de acut problema conducerii luptei maselor. O importanţă uriaşă pentru soarta mişcării muncitoreşti a avut-o crearea partidului proletar revoluţionar pe baza acelor principii ideologice şi organizatorice care au fost elaborate de V. I. Lenin şi adoptate de Congresul al II-lea al P.M.S.D.R. (anul 1903). Bolşevicii păşeau în întîmpinarea giganticelor lupte de clasă înarmaţi cu programul marxist, care exprima atît sarcinile cele mai apropiate ale proletariatului în revoluţia burghezo-democratică, cît şi sarcinile lui fundamentale, menite să ducă la victoria revoluţiei socialiste şi la instaurarea dictaturii clasei muncitoare.

În lupta împotriva oportuniştilor-menşevici, Lenin şi bolşevicii conduşi de el făureau partidul revoluţionar, puternic prin unitatea sa, disciplina de fier, intransigenţa faţă de duşmanii clasei muncitoare, partid care a fost în stare să unească milioane de oameni ai muncii într-o puternică armată revoluţionară.

Întregul curs al dezvoltării istorice situa proletariatul din Rusia, condus de partidul marxist-revoluţionar, în avangarda mişcării muncitoreşti internaţionale. Centrul mişcării revoluţionare mondiale se muta în Rusia.

4) Dezlănţuirea revoluţiei în Rusia a grăbit sfîrşitul războiului ruso-japonez din anii 1904—1905 — unul din primele războaie ale epocii imperialismului. Infrîngerea lui a fost rezultatul ascuţirii contradicţiilor imperialiste şi ciocnirii intereselor marilor puteri, care urmăreau cotropirea Coreei, împărţirea Chinei şi instaurarea dominaţiei lor în zona Oceanului Pacific. Războiul a dezvăluit putreziciunea organizării militare şi a întregii orînduiri de stat a Rusiei ţariste, a stîrnit profunda nemulţumire şi indignare a maselor.

Avîntul necontenit al mişcării muncitoreşti, creşterea stării de spirit antirăzboinice în ţară, dezbinarea din lagărul guvernant dovedeau că Rusia a intrat în faza unei adînci crize revoluţionare.

Începutul revoluţiei l-au constituit evenimentele din 9 (22) ianuarie 1905. În această zi, la Petersburg s-a tras asupra unei demonstraţii paşnice a muncitorilor, care se duceau la ţar cu o petiţie privitoare la nevoile lor. Peste 1000 de oameni au fost ucişi, cîteva mii răniţi. Guvernul ţarist spera că prin acest masacru sîngeros va putea intimida masele de muncitori şi ţărani şi opri creşterea mişcării revoluţionare în ţară. Această măsură crudă nu a făcut însă decît să nimicească credinţa naivă a poporului în „tătucul ţar". Proletariatul a primit o lecţie de război civil. Păturile cele mai înapoiate de muncitori începeau să înţeleagă că numai prin lupta revoluţionară îşi pot obţine drepturile. „Educarea revoluţionară a proletariatului, a scris V. I. Lenin, a progresat într-o singură zi atît cît nu ar fi putut să progreseze în luni şi ani de viaţă cenuşie, obişnuită, oprimată". (Opere, vol. 8, pag. 77, ed. rusă)

„Duminica sîngeroasă" din 9 ianuarie 1905 a servit drept punct de plecare pentru un avînt puternic al mişcării revoluţionare.

Întreaga ţară a fost cuprinsă de greve de protest. Lozinca proletariatului din Petersburg „moarte sau libertate!" a cuprins clasa muncitoare din întreaga Rusie. În lunile ianuarie-martie 1905 au fost în grevă 810.000 muncitori numai din industrie, adică de două ori mai mulţi decît în decursul deceniului anterior.

După clasa muncitoare s-a ridicat ţărănimea. Starea de spirit revoluţionară a cuprins treptat studenţimea, intelectualitatea democrată. Revoluţia a căpătat de la început un caracter popular general.

În sprijinul poporului rus au protestat împotriva atrocităţilor sîngeroase ale ţarismului proletariatul internaţional, reprezentanţii opiniei publice progresiste din ţările capitaliste ale occidentului.

5) Avîntul crescînd al revoluţiei populare cerea partidului proletar o conducere politică justă şi fermă în lupta revoluţionară a maselor. În rîndurile P.M.S.D.R. din Rusia nu exista însă unitate, datorită acţiunilor scizioniste ale menşevicilor. Partidul era scindat în două fracţiuni: bolşevicii şi menşevicii. Bolşevicii şi menşevicii apreciau în mod diferit caracterul, forţele motrice ale revoluţiei şi sarcinile proletariatului în revoluţie, aveau teze diferite în problemele strategiei şi tacticii partidului.

Lenin, bolşevicii, vedeau ieşirea din situaţia creată înăuntrul P.M.S.D.R. în convocarea imediată a celui de al III-lea Congres al partidului. Congresul urma să pună capăt oportunismului menşevicilor în problemele organizatorice şi tactice şi să stabilească o tactică unică a proletariatului în revoluţia democratică.

Congresul al III-lea al P.M.S.D.R., care a avut loc în aprilie 1905 la Londra, a stabilit sarcinile proletariatului de conducător al revoluţiei şi a trasat planul strategic al partidului în prima etapă a revoluţiei: proletariatul trebuie să ducă lupta pentru victoria revoluţiei burghezo-democratice în alianţă cu întreaga ţărănime şi izolînd burghezia.

Congresul a elaborat tactica marxistă revoluţionară a partidului şi a considerat drept sarcina principală a partidului şi clasei muncitoare trecerea de la grevele politice de masă la insurecţia armată, a arătat necesitatea pregătirii practice a insurecţiei. Congresul a chemat organizaţiile de partid să sprijine mişcarea ţărănească şi să creeze comitete ţărăneşti revoluţionare la sate. Hotărîrile Congresului al III-lea au fost adoptate de majoritatea organizaţiilor de partid ca programul de luptă pentru victoria revoluţiei democratice şi au stat la baza întregii activităţi practice a partidului.

6) Genială fundamentare teoretică a hotărîrilor Congresului al III-lea, a planului strategic şi a liniei tactice a bolşevicilor în revoluţie a fost dată în cartea lui V. I. Lenin „Două tactici ale social-democraţiei în revoluţia democratică", publicată în iulie 1905.

Pentru prima oară în istoria marxismului, V. I. Lenin a elaborat problema particularităţilor revoluţiei burghezo-democratice în epoca imperialismului, a forţelor ei motrice şi a perspectivelor ei. Pe baza analizei ştiinţifice a dezvoltării social-economice şi politice a Rusiei şi pe baza experienţei mişcării revoluţionare mondiale, V. I. Lenin a fundamentat ideea hegemoniei proletariatului în revoluţia burghezo-democratică, care a stat la baza strategiei şi tacticii partidului comunist. V. I. Lenin a supus totodată unei critici nimicitoare tezele oportuniste ale menşevicilor care urmăreau asigurarea rolului de hegemon în revoluţie burgheziei liberale, înlocuirea revoluţiei prin mici reforme, limitarea revoluţiei şi menţinerea orînduirii autocrate moşiereşti. El a dezvăluit rolul contrarevoluţionar al burgheziei liberale şi a arătat că aceasta tinde să ajungă la înţelegere cu forţele cele mai reacţionare, să încheie un tîrg cu ţarismul.

V. I. Lenin a elaborat sub toate aspectele ideea alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănime, rolul conducător revenind proletariatului şi a arătat că alianţa dintre aceste clase este o condiţie indispensabilă pentru victoria revoluţiei populare.

Ideea leninistă a alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănime a devenit linia de demarcaţie între tactica bolşevică, revoluţionară, şi tactica menşevică, oportunistă.

În lucrarea lui V. I. Lenin este adînc fundamentată problema căilor şi mijloacelor de luptă ale oamenilor muncii pentru victoria revoluţiei. Lenin a arătat că greva politică de masă este un mijloc puternic de mobilizare revoluţionară a maselor şi de atragere a lor în lupta făţişă împotriva ţarismului. Bazîndu-se pe experienţa Comunei din Paris el a ajuns la concluzia că cel mai important mijloc pentru răsturnarea ţarismului şi pentru cucerirea republicii democratice este insurecţia armată a poporului. După moartea lui Marx şi Engels, Lenin a pus pentru prima oară problema organizării insurecţiei armate ca sarcină practică; rezolvării acestei sarcini trebuia să-i fie subordonată întreaga activitate a partidului în perioada revoluţiei.

Lenin a dovedit că revoluţia burghezo-democrată victorioasă, în care proletariatul este conducătorul şi principala forţă motrice, trebuie să ducă nu la dictatura burgheziei, cum s-a întîmplat în cursul revoluţiilor burgheze din trecut, ci la dictatura revoluţionar-democratică a proletariatului şi a ţărănimii.

Astfel se rezolva într-un chip nou problema fundamentală a revoluţiei — problema puterii de stat. Organul politic al dictaturii revoluţionar-democratice a proletariatului şi a ţărănimii urma să fie, în concepţia lui V. I. Lenin, un guvern revoluţionar provizoriu, care să se sprijine pe poporul înarmat.

Unul dintre meritele cele mai mari ale lui Lenin faţă de partid şi clasa muncitoare este că el, bizuindu-se pe tezele cunoscute ale lui Marx asupra revoluţiei neîntrerupte, asupra necesităţii îmbinării mişcării revoluţionare ţărăneşti cu revoluţia proletară, a elaborat, pe baza unei profunde analize a dezvoltării economice şi politice a Rusiei, teoria transformării revoluţiei burghezo-democratice în revoluţie socialistă. În articolul „Atitudinea social-democraţiei faţă de mişcarea ţărănească", Lenin a arătat: „...De la revoluţia democratică vom începe să trecem imediat — şi în măsura forţelor noastre, în măsura forţelor proletariatului conştient şi organizat — la revoluţia socialistă. Sîntem pentru revoluţia neîntreruptă. Nu ne vom opri la jumătatea drumului". (Opere, vol. 9, pag. 213, ed. rusă).

Importanţa excepţională a lucrării lui Lenin „Două tactici ale social-democraţiei în revoluţia democratică" constă de asemenea în faptul că Lenin, fundamentînd şi explicînd hotărîrile Congresului al III-lea al partidului, strategia şi tactica revoluţionară a bolşevicilor, a zdrobit din punct de vedere ideologic concepţiile menşevicilor asupra problemelor teoriei şi practicii partidului în revoluţie — concepţii ostile marxismului. Totodată, V. I. Lenin a demascat tezele reformiste ale liderilor oportunişti ai Internaţionalei a II-a care sprijineau pe menşevicii ruşi. Dezvoltînd în mod creator, în noile condiţii istorice, învăţătura lui K. Marx şi F. Engels, V. I. Lenin a înarmat nu numai proletariatul rus, ci şi proletariatul internaţional cu o puternică armă ideologică în lupta pentru transformarea revoluţionară a societăţii.

Elaborînd învăţătura cu privire la hegemonia proletariatului în revoluţia burghezo-democrată şi socialistă, cu privire la alianţa dintre clasa muncitoare şi ţărănime, cu privire la dictatura revoluţionar-democrată a proletariatului şi a ţărănimii, Lenin a făcut să progreseze teoria marxistă, a pus bazele politice (tactice) ale partidului comunist. Lenin a îmbogăţit marxismul cu noua teorie a revoluţiei socialiste care a constituit o puternică armă ideologică a partidului comunist în lupta pentru victoria Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie.

II.

7) Mersul revoluţiei a confirmat justeţea şi viabilitatea strategiei şi tacticii bolşevicilor. A fost confirmată pe deplin teza leninistă că proletariatul poate şi trebuie să joace rolul conducător în mişcarea revoluţionară. Lupta clasei muncitoare a determinat întreaga dezvoltare a revoluţiei, amploarea şi formele ei. V. I. Lenin scria că „pînă în 1905 omenirea nu ştia încă cît de mare, cît de grandioasă poate fi şi va fi încordarea forţelor proletariatului atunci cînd este vorba să lupte pentru ţeluri cu adevărat mărețe, să lupte cu adevărat în mod revoluţionar!". (Opere, vol. 23, pag. 237, ed. P.M.R.).

În condiţiile unei ţări înapoiate, agrare, clasa muncitoare din Rusia a arătat că adevărata forţă şi rolul proletariatului în societate nu sînt determinate de faptul dacă el constituie majoritatea populaţiei ţării, ci de energia sa revoluţionară, de conştiinţa lui politică, de capacitatea lui de a se situa în fruntea luptei revoluţionare a poporului, de priceperea de a atrage de partea revoluţiei ca aliat masele ţărăneşti.

Proletariatul rus a desfăşurat o puternică mişcare grevistă care creştea fără întrerupere pe măsură ce revoluţia lua un avînt tot mai mare. Numărul muncitorilor industriali care au luat parte la greve a atins în anul 1905 aproape 3 milioane oameni. Trăsătura caracteristică a mişcării greviste a constituit-o împletirea grevelor politice şi economice. Legătura strînsă şi indestructibilă a celor două forme de grevă a imprimat o forţă deosebită mişcării muncitoreşti.

Unul din cele mai importante evenimente revoluţionare din vara anului 1905 a fost vestita grevă din Ivanovo-Voznesensk, care s-a desfăşurat sub conducerea bolşevicilor. Chiar din primele zile ale grevei muncitorii şi-au creat organul lor revoluţionar — Sovietul împuterniciţilor, care a şi fost de fapt unul din primele soviete de deputaţi ai muncitorilor din Rusia.

Un exemplu al luptei politice de masă l-au dat textiliştii din Lodz — important centru industrial din Polonia. Greva generală declarată de muncitorii din Lodz în iunie 1905, ca răspuns la reprimarea sîngeroasă a participanţilor la întrunirea muncitorească, s-a transformat în lupte de stradă, pe baricade, împotriva trupelor ţariste. Aceasta a fost prima manifestare armată a proletariatului din Rusia. Ciocniri armate au avut loc de asemenea la Varşovia, Odesa, Riga, Libava şi alte oraşe.

8) În toamna anului 1905 mişcarea revoluţionară a cuprins întreaga ţară. Din iniţiativa muncitorilor din Moscova şi Petersburg în octombrie 1905 a început greva politică pe întreaga Rusie care a cuprins toate centrele industriale importante. Greva din octombrie s-a transformat într-o puternică manifestare politică a proletariatului. Ea s-a desfăşurat sub lozincile: „Jos autocraţia! Trăiască Republica democrată!" Numărul participanţilor la greva pe întreaga Rusie a depăşit cifra de 2 milioane de oameni. Sub presiunea maselor, guvernul ţarist a fost silit să publice manifestul din 17 octombrie în care promitea în mod făţarnic populaţiei libertăţi civile, convocarea Dumei legislative. Prin eroica sa luptă grevistă, proletariatul şi-a cucerit lui şi întregului popor, deşi pentru scurt timp, libertatea cuvîntului, a presei, a sindicatelor şi a altor organizaţii, nemaivăzute pînă atunci în Rusia; pentru prima oară în istoria Rusiei au început să apară în mod legal ziare revoluţionare.

În lupta împotriva ţarismului, geniul revoluţionar al maselor proletare din Rusia a făurit o organizaţie politică de masă fără precedent în istoria mondială — sovietele de deputaţi ai muncitorilor. Ele au luat fiinţă la Moscova, Petersburg, Tver, Kostroma, Lugansk, Ekaterinoslav, Saratov, Rostov pe Don, Kiev, Odesa, Nikolaev, Novorossiisk, Baku, Krasnoiarsk, Cita şi în alte oraşe şi aşezări muncitoreşti. Luînd fiinţă ca organe de conducere ale luptei greviste, sovietele de deputaţi ai muncitorilor s-au transformat în embrioane ale organelor unei noi puteri, revoluţionare.

Spre deosebire de menşevici, care considerau sovietele ca organe de auto-administrare locală, bolşevicii au dat o înaltă preţuire iniţiativei revoluţionare, activităţii proprii a maselor. V. I. Lenin, bolşevicii, considerau că sovietele trebuie să se transforme în cursul revoluţiei în organe ale insurecţiei armate, în organe ale dictaturii revoluţionar-democrate a proletariatului şi ţărănimii.

Un rol remarcabil în revoluţie l-au jucat sovietul din Moscova şi sovietele raionale din Moscova, conduse de bolşevici, soviete care au dus o politică revoluţionară consecventă şi au devenit organe ale insurecţiei armate. Bolşevicii au condus sovietele şi într-o serie de alte oraşe din ţară.

În anii primei revoluţii ruse clasa muncitoare a început pentru prima oară să-şi creeze sindicate proprii ca organizaţii ale maselor largi proletare. Dintru început sindicatele au fost create sub influenţa nemijlocită şi sub conducerea social-democraţiei revoluţionare.

Spre deosebire de sindicatele din ţările Europei occidentale, sindicatele din Rusia au luat fiinţă după apariţia partidului politic al proletariatului şi au participat activ sub conducerea sa la lupta împotriva ţarismului şi a capitalismului. Bolşevicii au acordat o mare importanţă organizării şi întăririi sindicatelor, au luptat cu hotărîre împotriva tezei oportuniste a menşevicilor cu privire la „neutralitatea" sindicatelor şi pentru transformarea lor în organizaţii revoluţionare combative ale clasei muncitoare.

9) Proletariatul rus s-a manifestat ca cel mai consecvent exponent al intereselor vitale ale tuturor oamenilor muncii, ca forţa conducătoare a mişcării democratice generale. „Singurul conducător al revoluţiei noastre — scria I. V. Stalin — avînd interesul şi fiind în stare să ducă după sine forţele revoluţionare ale Rusiei la asalt împotriva absolutismului ţarist este proletariatul. Numai proletariatul va strînge în jurul său elementele revoluţionare ale ţării, numai el va duce pînă la capăt revoluţia noastră". (Opere, vol. 2, pag. 65, ed. P.M.R.).

Creşterea impetuoasă a mişcării muncitoreşti a avut un puternic răsunet la sate, a contribuit la desfăşurarea luptei revoluţionare a maselor largi ale ţărănimii.

În cursul anului 1905 s-au înregistrat peste 3.500 de manifestări ale ţăranilor. Lupta ţăranilor împotriva moşierilor a luat treptat forme tot mai ascuţite. În toamna anului 1905 răscoalele ţărăneşti au cuprins regiunea centrală cu cernoziom, regiunea Volgăi, Ucraina, Transcaucazia, regiunile baltice. O importanţă deosebită în dezvoltarea mişcării revoluţionare în rîndurile ţărănimii a avut programul agrar al bolşevicilor elaborat de V. I. Lenin. Programul agrar leninist cerea confiscarea pămînturilor aparţinînd moşierilor, bisericilor, mînăstirilor, nobililor, domeniilor ţariste şi naţionalizarea întregului pămînt. Bolşevicii legau aceste revendicări de nimicirea autocraţiei ţariste şi de instaurarea republicii democrate — în timp ce programul menşevic al municipalizării pămînturilor urmărea reformarea pe cale paşnică, treptată, a orînduirii moşiereşti-autocrate. Bolşevicii chemau pe ţărani să ia imediat în stăpînire pămînturile moşiereşti, să creeze comitete revoluţionare ale ţăranilor, să sprijine activ proletariatul în lupta sa împotriva ţarismului. Organizaţiile bolşevice acordau o atenţie deosebită strîngerii rîndurilor păturilor proletare şi semiproletare de la sate care au jucat rolul cel mai activ în mişcarea ţărănească.

Bolşevicii au luptat cu hotărîre împotriva tacticii împăciuitoriste şi aventurismului politic al socialiştilor-revoluţionari, pentru eliberarea ţărănimii de sub influenţa burgheziei liberale.

10) Sub influenţa mişcării revoluţionare a muncitorilor şi ţăranilor şi a înfrîngerii ţarismului în războiul ruso-japonez, au avut loc manifestări revoluţionare în armată şi flotă; aceste manifestări erau o parte componentă a revoluţiei, o dovadă a caracterului ei larg popular.

Un eveniment remarcabil al primei revoluţii ruse a fost răscoala de pe crucişătorul Potemkin (iunie 1905). Marinarii răsculaţi au pus stăpînire pe marea navă militară şi au trecut deschis de partea revoluţiei. Răscoala de pe Potemkin este o pagină glorioasă în istoria mişcării revoluţionare a popoarelor din ţara noastră.

Apreciind actul de eroism al marinarilor de pe Potemkin V. I. Lenin scria că: „Crucişătorul Potemkin a rămas un teritoriu neînvins al revoluţiei şi, oricare ar fi soarta sa, ne aflăm în faţa unui fapt neîndoielnic şi de cea mai mare importanţă: încercarea de a constitui **un nucleu al armatei revoluţionare**" (Opere, vol. 8, pag. 525, ed. rusă).

În toamna anului 1905 au avut loc manifestări ale soldaţilor la Harkov, Kiev, Minsk, Taşkent, Voronej, Pskov, Varşovia şi alte oraşe. Clocotul revoluţionar a cuprins unităţi ale armatei din Extremul Orient; au izbucnit răscoale la Kronstadt, Vladivostok, Sevastopol.

11) Prin exemplul său revoluţionar proletariatul rus a însufleţit în lupta împotriva ţarismului masele muncitoare de toate naţionalităţile din Rusia. În ceea ce priveşte dîrzenia luptei greviste, muncitorii din Riga, Lodz, Varşovia, Baku s-au aflat în acelaşi rînd de cinste cu muncitorii din Petersburg şi Moscova. Mişcarea ţărănească a luat un mare avînt în regiunile naţionale. În regiunile baltice ţăranii destituiau pe funcţionari, devastau moşiile baronilor germani, duceau lupte dîrze cu trupele ţariste regulate; un avînt fără precedent a luat mişcarea ţărănească în Gruzia. Lupta de eliberare naţională a popoarelor împilate a fost o parte componentă, de nedespărţit, a mişcării revoluţionare din întreaga Rusie.

Proletariatul rus a sprijinit cu căldură mişcarea de eliberare naţională, a apărat dreptul naţiunilor la autodeterminare, a luptat cu hotărîre împotriva politicii şovinist-imperialiste a ţarismului şi a claselor dominante, care se străduiau să zdrobească unitatea acţiunilor revoluţionare ale popoarelor din Rusia. Bolşevicii au dus o luptă necruţătoare împotriva naţionaliştilor burghezi, au educat masele în spiritul internaţionalismului proletar, explicînd că oprimarea naţională poate fi nimicită numai ca urmare a luptei revoluţionare duse în comun de oamenii muncii de toate naţionalităţile.

12) Dezvoltarea mai departe a revoluţiei a dus la necesitatea trecerii de la greva generală la forma superioară a luptei revoluţionare — insurecţia armată.

Îndeplinind hotărîrile celui de al III-lea Congres al P.M.S.D.R., organizaţiile bolşevice pregăteau cu perseverenţă insurecţia armată. Conducătorul partidului V. I. Lenin, întors din străinătate la Petersburg în noiembrie 1905, a stat în fruntea activităţii partidului pentru conducerea maselor şi pregătirea insurecţiei armate. Lenin a demascat planurile contrarevoluţiei, a chemat proletariatul la vigilenţă, l-a îndemnat să dea o ripostă duşmanului.

Punctul culminant al dezvoltării primei revoluţii ruse l-a constituit insurecţia armată din decembrie, pregătită de manifestările cu caracter de masă ale proletariatului în decursul întregului an 1905.

Muncitorii din Moscova au fost primii care au ridicat steagul insurecţiei armate împotriva ţarismului. Condus de bolşevici, Sovietul de deputaţi ai muncitorilor din Moscova a declarat la 7 (20) decembrie greva politică generală cu scopul transformării ei în insurecţie armată. Muncitorii au acţionat cu o extraordinară unanimitate. Toate întreprinderile s-au oprit. La 9 (22) decembrie au început luptele pe baricade ale muncitorilor din Moscova împotriva trupelor guvernului ţarist. Principalele focare ale insurecţiei au fost Presnia, Zamoskvorecie şi raionul Rogojsko-Simonovski. Timp de nouă zile muncitorii înarmaţi au luptat eroic împotriva trupelor ţariste. La luptele de stradă pe baricade au participat pînă la 8.000 de membri ai detaşamentelor înarmate, sprijiniţi de întreaga masă a muncitorilor. Un caracter deosebit de dîrz şi de crîncen l-a avut insurecţia din Presnia. Pentru înăbuşirea insurecţiei guvernul ţarist a adus la Moscova importante forţe militare. În cursul insurecţiei armate din decembrie muncitorii au dat dovadă de minuni de eroism, curaj şi sacrificiu de sine, ei şi-au păstrat pînă la capăt fermitatea şi spiritul de luptă. „Noi am început. Noi terminăm... Sîngele, violenţa şi moartea ne vor mai urmări. Dar nu e nimic. Viitorul este al clasei muncitoare. Generaţie după generaţie, în toate ţările vor învăţa dîrzenia din exemplul Presniei" — se spunea în ultimul ordin al statului major al detaşamentelor de luptă din Presnia.

Insurecţia din decembrie 1905 a arătat că în decurs de 11 luni de revoluţie conştiinţa politică a proletariatului rus a crescut în proporţii gigantice. Dacă în ianuarie 1905 mii de muncitori mergeau încrezători, cu rugăciuni şi prapuri, spre palatul ţarului pentru a-i cere „o fărîmă de milostenie", în decembrie 1905 proletariatul rus a luptat eroic pe baricade cu arma în mînă pentru doborîrea ţarismului, pentru instaurarea unei republici democrate.

Insurecţia armată din decembrie a fost reprimată cu cruzime de ţarism. Cauzele principale ale înfrîngerii insurecţiei constau în aceea că conducerea ei rămăsese în urmă faţă de mişcarea ce creştea spontan. Insurecţia a început cu întîrziere şi s-a pierdut momentul favorabil cînd aveau loc revolte în rîndul unei părţi a soldaţilor din garnizoana Moscova. După arestarea Comitetului bolşevicilor din Moscova de către guvernul ţarist, acţiunea armată din Moscova s-a transformat într-o răscoală a unor raioane izolate între ele. În perioada de pregătire a insurecţiei nu au fost create detaşamente înarmate instruite, muncitorilor nu le ajungeau armele.

Insurecţia armată a muncitorilor din Moscova nu s-a transformat într-o acţiune simultană, unică, a proletariatului din întreaga Rusie. Aceasta este cauza pentru care guvernul ţarist a reuşit să înăbuşe insurecţia nu numai la Moscova ci şi să înăbuşe în sînge acţiunile armate din Donbas, Harkov, Krasnoiarsk, Cita, Novorossiisk, Perm, Sormovo, Letonia, Finlanda şi din alte părţi. Una din cauzele insuccesului insurecţiei armate a fost şi tactica defensivă care este „moartea insurecţiei armate" (Marx). La înfrîngerea insurecţiei a contribuit activitatea dezorganizatoare a menşevicilor şi a socialiştilor-revoluţionari.

Apreciind experienţa insurecţiei armate din decembrie V. I. Lenin scria ulterior: „Pentru prima oară în istoria universală au fost atinse asemenea culmi de dezvoltare şi o asemenea forţă a luptei revoluţionare încît insurecţia armată a acţionat laolaltă cu greva de masă — această armă specifică a proletariatului. Este limpede că această experienţă are o însemnătate mondială pentru toate revoluţiile proletare" (Opere, vol. 31, pag. 315, ediţia rusă).

(Urmare în numărul viitor)

Ne ridicăm împotriva acelora care pregătesc războiul atomic!

* * *

Viața trebuie să triumfe!

Prof. univ. T. Tănăsescu

În ultima săptămînă s-au petrecut evenimente care au o deosebită însemnătate pentru întreaga omenire iubitoare de pace. Au fost publicate hotărîrea guvernului sovietic prin care se acordă unor state ajutor tehnico-științific în domeniul dezvoltării cercetărilor cu privire la folosirea energiei atomice în scopuri pașnice și Apelul Consiliului Mondial al Păcii adresat popoarelor lumii de a lupta pentru interzicerea armelor atomice.

Guvernul Sovietic a propus Chinei, Poloniei, Cehoslovaciei, R. D. Germane și țării noastre să le acorde ajutor în ce privește proiectarea, livrarea de aparate, construirea de generatori termici și acceleratori de particule elementare precum și punerea la dispoziție în cantități necesare, de materiale dezagregabile. Pentru ca noi să putem fi în măsură de a utiliza energia atomică, ni se acordă posibilitatea ca oamenii de știință și ingineri din țara noastră să ia cunoștință de rezultatele cercetărilor desfășurate în U.R.S.S. în ceea ce privește folosirea energiei atomice în scopuri pașnice. Acest act constituie o nouă dovadă a puternicului ajutor ce este dat patriei noastre de către Marea Țară a Socialismului victorios, pentru ridicarea neîncetată a nivelului de trai al oamenilor muncii din țara noastră, pentru înflorirea patriei.

Oamenii de știință și inginerii din țara noastră vor avea posibilitatea de a cunoaște metodele practice de dezagregare a nucleului de uraniu, de extragere din el a energiei atomice. Se știe că ceea ce este caracteristic acestei transformări este energia considerabilă care se scoate în raport cu masa de uraniu care intervine în reacțiune. Astfel, de pildă, dintr-un gram de uraniu se pot extrage aproape 25.000 kw. ore, ceea ce reprezintă o energie termică suficientă să aducă la fierbere 170.000 kg. apă, adică 17 cisterne a 10.000 litri. Din punct de vedere electric această energie este suficientă să alimenteze timp de un an iluminatul în cca. 50 de locuințe la țară. Pentru producerea acestei energii într-o centrală electrică ar trebui să se ardă cca. 25.000 kg. lignit.

Concentrarea unei mari cantități de energie într-o cantitate infim de redusă de materie, constituie proprietatea principală a combustibilului nuclear. Cu un asemenea proces de dezagregare a uraniului se obțin de fapt trei produse: energie termică, izotopi și plutoniu.

Energia termică poate alimenta centrale electrice, poate fi utilizată direct sub formă de căldură în industrie, sau la încălzitul clădirilor.

Cu izotopi se pot întreprinde studii și cercetări științifice de mare însemnătate. Atomii marcați pot fi folosiți cu succes în medicină și biologie, iar unii izotopi pot fi aplicați, de pildă, în agricultură, ca un foarte eficient îngrășămînt.

Cu plutoniu, un alt combustibil nuclear, se pot disloca munți, se pot deplasa mase de pămînt, se pot topi ghețurile.

Fizicienii din țara noastră înțeleg că o mare sarcină ce le revine este să studieze și să cerceteze în domeniul fizicii nucleare, să experimenteze condițiile în care se produce energia nucleară. Avînd ajutorul sovietic, un număr important de ingineri și tehnicieni vor păși la construcția aparatelor respective, a acceleratorilor de particule elementare și a generatorilor atomici. Astfel, inginerii în electronică vor fi prezenți spre a construi dispozitivele speciale de măsură precum și dispozitivele de reglaj și comandă automată. Alături de ei vor fi apoi ingineri termoenergeticieni care vor munci să găsească metode de a utiliza industrial energia calorică produsă de generatorii atomici, sau să transforme convenabil energia calorică în energia electrică. Se vor mai angrena ingineri constructori, care vor căuta să găsească metode optime prin care să utilizeze energia atomică în transformarea terenurilor, dislocarea maselor de pămînt și de piatră. Pe de altă parte medici, chimiști, biologi vor cerceta în domeniile lor de cercetare științifică aplicarea metodelor cu atomi marcați. Nu există domeniu în care energia atomică să nu ridice probleme noi, care necesită antrenarea de cadre de specialiști în cercetare și apoi în aplicare.

Hotărîrea guvernului sovietic cu privire la acordarea de ajutor tehnico-științific și de producție unor state în domeniul cercetărilor cu privire la folosirea energiei atomice în scopuri pașnice a adus în rîndurile oamenilor de știință, inginerilor și tehnicienilor bucurie și entuziasm, hotărîrea de a-și dărui toate forțele luptei pentru dezvoltarea științei, pentru înflorirea patriei iubite.

Aceste mărețe perspective ce stau în fața oamenilor de știință din țara noastră, ne fac odată mai mult, să luptăm cu toată hotărîrea împotriva acelor care vor să folosească energia atomică — această măreață cucerire a științei moderne — în scopuri agresive, ne fac să înfierăm cu mult dispreț politica mîrșavă a cercurilor agresive imperialiste care pregătesc un război atomic de exterminare în masă.

Oamenii cinstiți din țara noastră, alături de întreaga omenire care crede în triumful vieții și al păcii, vor semna din toată inima Apelul de la Viena care declară că guvernul care va dezlănțui războiul atomic va pierde încrederea poporului său și va fi condamnat de toate popoarele lumii.

Pentru viața și fericirea omului

Prof. univ. M. Haimovici

Ultima jumătate de veac a adus omenirii uriașe descoperiri științifice și invenții tehnice.

Ori ce om în vîrstă nu poate descrie cum se trăia acum cincizeci de ani, în vremea cînd omenirea se entuziasma de primele încercări reușite de zbor cu motor și cînd un gramofon hîrîit, cu pîlnie era un lux extraordinar, o „minune" a vremii.

Și toate aceste progrese s-au făcut în ciuda frînei enorme a două războaie mondiale de o cruzime fără asemănare în istorie, măceluri ce s-au terminat prin jertfirea a milioane de oameni, toate acestea s-au realizat în ciuda flagelului fascist care a menținut ani de zile în unele țări o atmosferă de teroare avînd drept ideal crima și distrugerea.

Sintem la început de ev nou. Posibilitatea utilizării energiei atomice — realizată după zeci de ani de răbdătoare cercetări științifice, va aduce noi și rapide transformări în viața omenirii. Începutul a și fost făcut. S-a pus în funcție în U.R.S.S. prima centrală electrică acționată atomic. Se fabrică izotopi radioactivi pentru vindecarea unor boli și pentru studiul vieții etc. Multe alte aplicații sînt pe cale de a fi realizate, multe descoperiri ale științei moderne vor face ca viața oamenilor să devină mai bună, mai frumoasă.

Și toate acestea se realizează netinîndu-se seama de isteria belicoasă a cercurilor agresive imperialiste care au făcut ca energia atomică să fie cunoscută oamenilor în mod tragic pentru prima oară, în vara anului 1945, atunci cînd bombele atomice lansate de americani au prefăcut în cenușe Hiroșima și Nagasaki, mii de locuitori.

Astăzi, lucrurile se pun într-un mod și mai serios. Bomba aruncată la Hiroșima are un efect minor față de bomba cu hidrogen de azi care după cum arată Joliot Curie în declarația sa „...poartă în sine posibilitatea de exterminare a speciei umane".

Energia atomică este în stăpînirea omului. Ea ne dă posibilitatea să ne ușurăm și să ne înfrumusețăm viața, ne dă mijloace pentru fapte mari, care întrec chiar și cele mai fantastice povești, cum ar fi de exemplu călătoriile interplanetare.

Problema folosirii energiei atomice este o problemă care preocupă omenirea. Oamenii cinstiți de pe întreg globul nu doresc ca energia atomică să fie folosită în slujba morții, ci în slujba vieții și fericirii oamenilor.

Întreaga omenire cunoaște lupta însuflețită a puternicului stat sovietic pentru ca energia atomică să nu devină o primejdie pentru existența omenirii. Uniunea Sovietică a pus în funcțiune prima centrală electrică industrială din lume care acționează pe bază de energie atomică, dovedind în fața întregii lumi că eforturile oamenilor de știință sovietici sînt îndreptate spre folosirea pașnică a energiei atomice.

În diferitele organisme ale O.N.U. reprezentanții Uniunii Sovietice au cerut interzicerea utilizării armelor atomice, au cerut îndreptarea tuturor eforturilor spre folosirea pașnică a acestei mărețe cuceriri ale științei moderne.

Hotărîrea guvernului sovietic de a se acorda ajutor tehnico-științific și de producție unor state în domeniul dezvoltării cercetărilor cu privire la folosirea energiei atomice în scopuri pașnice a deschis științei din țara noastră mărețe perspective. Hotărîrea guvernului sovietic arată odată mai mult întregii omeniri dorința fierbinte de pace a poporului sovietic, dorința ca energia atomică să fie pusă în slujba fericirii omenirii și nu a distrugerii ei.

Alături de oamenii de știință care-și închină activitatea lor creatoare luptei pentru fericirea omului, alături de oamenii cinstiți din toată lumea voi semna din tot sufletul Apelul de la Viena care cere distrugerea în toate țările a stocurilor de arme atomice și încetarea imediată a producției acestora.

Vreau să-mi muncesc în liniște pămîntul

Năstase Dumitru
membru în întovărășirea agricolă din comuna Palanga, regiunea București

Din nou ațîțătorii la război vor să prefacă în cenușe orașe și sate, să curme zilele a mii de vieți omenești.

Am trecut prin focul a două războaie pustiitoare și tot de atîtea ori a trebuit să-mi părăsesc casa, plugul și pămîntul.

Sînt sătul de război. Nu vreau să mai piară oameni nevinovați. Primul război mondial mi-a răpit pe fratele Andrei. Al doilea război a adus numai năpastă pe capul familiei mele.

Zilele trecute am citit în ziare Documentele Sesiunii lărgite a Biroului Consiliului Mondial al Păcii de la Viena. Alături de toți oamenii cinstiți de pe întreg pămîntul sînt împotriva reînarmării Germaniei occidentale, ceea ce înseamnă un nou război în Europa, împotriva unui război atomic pe care îl pregătesc statele capitaliste.

Nu vreau ca energia atomică să fie folosită pentru distrugerea căminelor noastre, pentru pîrjolirea ogoarelor. Eu vreau să lucrez liniștit pămîntul, să obțin în întovărășire recolte bogate, să facem viața noastră mai frumoasă, mai plină de bucurii.

Am salutat cu multă bucurie propunerea guvernului sovietic de a acorda țării noastre ajutor pentru folosirea energiei atomice în slujba omului.

Alături de toți oamenii cinstiți voi veghia ca imperialiștii să nu-și îndeplinească gîndurile lor războinice.

20 de ani de la moartea lui V. V. Kuibîșev

UN ÎNFLĂCĂRAT LUPTĂTOR PENTRU COMUNISM

Cu douăzeci de ani în urmă, la 25 ianuarie 1935, un act mișelesc săvîrșit de trădătorii troțkisto-buhariniști, agenți ai serviciilor de spionaj străine, a curmat viața lui Valerian Vladimirovici Kuibîșev, fruntaș de seamă al Partidului Comunist și om de stat sovietic, credincios discipol al lui V. I. Lenin și tovarăș de luptă al lui I. V. Stalin.

Hotărît încă din adolescență să-și închine viața înfăptuirii idealurilor revoluționare, Kuibîșev intră în anul 1904, la vîrsta de 16 ani, în Partidul Muncitoresc Social Democrat din Rusia. El aderă de îndată la fracțiunea bolșevică.

În anii de luptă încordată a partidului pentru pregătirea revoluției socialiste s-a format revoluționarul de profesie Kuibîșev. Biruind greutățile numeroaselor arestări și deportări el reușește să îndeplinească toate sarcinile primite din partea partidului, apără cu consecvență și cu tărie linia leninistă împotriva tuturor deviatorilor.

După Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, Kuibîșev își continuă cu abnegație activitatea. În timpul războiului civil și al intervenției străine, el se află printre conducătorii politici de seamă ai Armatei Roșii. Alături de M. V. Frunze el participă la elaborarea planurilor militare care au avut ca rezultat zdrobirea armatelor lui Kolceak și eliberarea Asiei Centrale de intervenționiști și gardiștii albi.

În anii 1919—1920, Kuibîșev desfășoară o muncă intensă pentru întărirea organelor Puterii Sovietice și pentru înfăptuirea politicii naționale leninist-staliniste în rîndul popoarelor din Asia Centrală.

În perioada trecerii la construcția economică pașnică Valerian Vladimirovici Kuibîșev muncește în cele mai importante sectoare ale activității de partid și de stat. La Congresul al XI-lea al partidului care a avut loc în anul 1922, el este ales membru în Comitetul Central al partidului, iar în anul 1927 devine membru în Biroul Politic al C.C. al P.C. (b). Din anul 1926, Kuibîșev conduce Consiliul Superior al Economiei Naționale a U.R.S.S., iar în 1930 ocupă funcțiile de răspundere de președinte al Comisiei de Stat a Planificării și vicepreședinte al Consiliului Comisarilor Poporului.

Kuibîșev a avut un rol de seamă în industrializarea socialistă a Țării Sovietice și refacerea economiei naționale. El a luptat cu dîrzenie împotriva troțchiștilor, buhariniștilor și a altor dușmani ai partidului și poporului sovietic care se străduiau să împiedice construirea socialismului în Uniunea Sovietică. De numele lui Kuibîșev sînt legate o serie de victorii obținute în înfăptuirea planului leninist de electrificare a țării, în dezvoltarea industriei grele și în realizarea primelor două planuri cincinale la elaborarea cărora a participat nemijlocit.

Pentru tînăra generație sovietică, pentru Comsomol, Valerian Vladimirovici Kuibîșev a fost un îndrumător plin de dragoste și de încredere în forțele creatoare și spiritul revoluționar al tineretului. În articolele și cuvîntările sale, în numeroasele sale întîlniri cu tineretul, Kuibîșev vorbea tinerilor și tinerelor despre minunatele perspective ale construirii comunismului, despre sarcinile concrete pe care ei le pot îndeplini în această operă măreață. El sublinia întotdeauna că dacă comsomoliștii și tinerii vor să devină adevărați constructori conștienți ai societății comuniste, un schimb destoinic al vechii generații de comuniști, ei trebuie să studieze leninismul, să-și însușească această măreață teorie revoluționară. Kuibîșev arăta că în Uniunea Sovietică nu există limite pentru munca și gîndirea creatoare, nu există domeniu al economiei sau culturii în care să nu se simtă necesitatea progresului, a mersului continuu înainte. „Istoria, — spunea el — nu ne-a dat... termene lungi și de altfel așa e caracterul nostru, al bolșevicilor: nu putem să așteptăm mult timp și să batem pasul pe loc".

Moartea lui Valerian Vladimirovici Kuibîșev a constituit o grea pierdere pentru Partidul Comunist și întregul popor sovietic. Kuibîșev a fost un exemplu de adevărat revoluționar leninist, intransigent față de dușmanii partidului și ai clasei muncitoare, luptător plin de abnegație pentru cauza comunismului. Oamenii muncii cinstesc cu emoție amintirea sa, a vieții sale închinată luptei pentru fericirea omenirii.

Intreprinderea „Radio Popular" din Capitală produce azi în serie mai multe tipuri de aparate de radio.

În fotografia nr. 1: tovarășa Trandafir Angela care lucrează în bandă rulantă execută montajul unor aparate de radio tip „Simfonia".

Un nou lot de aparate de acest tip a trecut la secția ambalaj de unde în scurt timp vor lua drumul comerțului. (Fotografia nr 2). Ele vor fi cumpărate cu multă dragoste de oamenii muncii de la orașe și sate fiind un prețios mijloc de culturalizare.

Foto: AGERPRES

Cultură fizică și sport

Victoria jucătorilor de tenis de masă din R.P.R. la concursul de la Anvers

BRUXELLES 24 (Agerpres). — Sîmbătă și duminică s-a desfășurat în orașul belgian Anvers un concurs internațional de tenis de masă, la care au participat jucători din Franța, R.P.R. și Belgia. Concursul a cuprins numai probe de simplu.

Confirmînd succesele repurtate în turneele de la Paris și Bruxelles, jucătorii de tenis de masă din R.P.R. au obținut victoria atît în proba de bărbați cît și în cea de femei.

Sportivii romîni au desfășurat un joc de o tehnică remarcabilă, fiind viu aplaudați de publicul belgian.

Proba de simplu femei a fost cîștigată de campioana mondială Angelica Rozeanu care a învins în finală cu 3-1 pe coechipiera sa Ella Zeller. În semifinale, Zeller a jucat excelent, reușind să elimine cu 3-0 pe campioana Franței, Christiane Watel.

În finala probei de simplu bărbați s-au întîlnit Tiberiu Harastasi și Paul Pesch. Cei doi jucători romîni au făcut un joc spectaculos, victoria revenind lui Harastasi cu 3-1. În semifinale el învinsese pe Sala cu 3-0, iar în sferturile de finală pe Amouretti cu 3-1. La rîndul său Pesch a eliminat pe belgianul Delabarre cu 3-1 și pe francezul Lanskoy, cu același scor.

După concursul de la Anvers, lotul reprezentativ de tenis de masă al R.P.R. se va reîntoarce în țară.

Turul ciclist al Egiptului

CAIRO 24 (Agerpres). — Turul ciclist al Egiptului a continuat la 23 ianuarie cu disputarea etapei a 11-a, pe distanța Tanta-Mansurah (55 km.). La start s-au prezentat 51 de alergători, cîți au mai rămas în cursă din cei 73 care au luat plecarea la Luxor în prima etapă. Echipele Belgiei, Greciei și Siriei au abandonat în bloc, iar echipa Franței rămasă în doi alergători nu mai contează în clasament ca și echipele Turciei, Libiei și Libanului B. Din această cauză în etapa Tanta-Mansurah, care inițial fusese prevăzută să se dispute cu plecări separate pe echipe, plecarea s-a dat în grup.

Distanța foarte scurtă a cursei a făcut ca plutonul să se mențină tot timpul compact deși s-a rulat cu peste 42 km. pe oră. Mai mulți cicliști printre care și C. Dumitrescu au avut însă de suferit din cauza penelor de cauciuc. Cu toate acestea concurentul romîn nu a pierdut decît un minut menținîndu-se pe locul 8 în clasament.

Clasamentul etapei: 1. Joubert (Franța) a parcurs 55 km. în timpul de 1h 17'35"; 2—8. Anderssen (Danemarca), Rasmussen (Danemarca), Ravn (Danemarca), Colev (R. P. Bulgaria), Hristov (R. P. Bulgaria), Dimov (R. P. Bulgaria), Boyd (Anglia); 9. Șandru (R.P.R.) 1h 18'16" și Ștefu (R.P.R.) același timp.

Clasamentul general individual după 11 etape: 1. Anderssen (Danemarca) 36h 25'29"; 2. Singhalta (Libia) 36h 27'47"; 3. Koțev (R. P. Bulgaria) 36h 28'44"; 4. Kolev (R. P. Bulgaria) 36h 32'27"; 5. Rasmussen (Danemarca) 36h 32'42"; 6. Dimov (R. P. Bulgaria) 36h 36'53"; 7. Hoare (Anglia) 36h 37'43"; 8. Dumitrescu (R.P.R.) 36h 41'25"; 9. Petrovici (Iugoslavia) 36h 42'34"; 10. Ravn (Danemarca) 36h 44'57".

Clasamentul pe echipe: 1. R.P. Bulgaria A 109h 39'03"; 2. Danemarca 109h 43'08"; 3. Anglia 110h 55'15"; 4. R.P.R. 111h 13'22"; 5. Libia 111h 25'55"; 6. R.P. Bulgaria B 112h 00'07"; 7. Egipt A 112h 16,32"; 8. Iugoslavia A 112h 27'49"; 9. Iugoslavia B 112h 45'23"; 10. Liban A 116h 04'25"; 11. Egipt B 118h 09'57".

Un nou cuptor în funcțiune

REȘIȚA (prin telefon de la comitetul orășenesc U.T.M.). Cu cîteva zile în urmă, în secția oțelărie „Siemens Martin" a Combinatului Metalurgic Reșița s-a petrecut un eveniment însemnat: a fost dat producției un nou cuptor. Prima încărcare a noului cuptor a fost încredințată brigăzii utemiste conduse de tovarășul Jemănaru Adam, ajutată de brigada tovarășului Grubicec Emeric. Încrederea acordată celor 2 brigăzi a fost răsplătită cu o muncă susținută din partea tineretului la capătul căreia pe tineri i-au așteptat roadele bogate ale muncii entuziaste. A fost elaborată prima șarjă. Întreaga cantitate de oțel a îndeplinit întocmai prevederile stasului. Succesul tinerilor oțelari reșițeni se datorește ajutorului pe care aceștia l-au primit din partea prim-topitorului Matei Stupnea, precum și din partea oțelarilor Focht Ioan, Peicu Nicolae și Schiopu Petre.

—o—

Informații

La cinematograful Elena Pavel din Capitală rulează în premieră, cu începere de marți 25 ianuarie, filmul artistic polonez „Castelul de cărți".

Noua producție a studiourilor cinematografice din R.P. Polonă, realizată după piesa cu același nume a scriitorului E. Zegadlowicz, demască cu multă forță slăbiciunea regimului capitalist.

Regia filmului aparține lui Erwin Axer, iar în rolurile principale apar actorii Hanna Biolicka, D. Szaflarska, S. Baczynski, Henryk Borowski, J. Dargiel, S. Jaskiewicz.

La sfîrșitul acestei săptămîni se va putea viziona în premieră, o nouă producție a studioului „București" — filmul de păpuși în culori „Humor pe sfori" — care va rula începînd de sîmbătă 29 ianuarie la cinematograful Timpuri Noi.

★

CASA DE ECONOMII ȘI CONSEMNAȚIUNI-CEC, aduce la cunoștință că la cea de a treia tragere la sorți a obligațiunilor C.E.C., de la 28 februarie 1955, se vor distribui 3400 cîștiguri în valoare de 1.691.600 lei.

Pe măsură ce se apropie data tragerii prețul de cumpărare al obligațiunilor C.E.C., crește astfel:

Pînă la 30 ianuarie, 203-101, 50-50, 75 lei, de la 31 ianuarie — 15 februarie, 204-102-51 lei, iar de la 16—28 februarie, 205-102, 50-51, 25 lei.

Cetățenii pot cumpăra obligațiuni de la orice unitate C.E.C. din țară, agenții C.E.C.-P.T.T.R., ghișee C.E.C. din întreprinderi și instituții, precum și de la împuterniciții C.E.C. de la sate.

(Agerpres)

—o—

Cărți noi pentru oamenii muncii de la sate

EDITURA AGRO-SILVICĂ DE STAT

V. D. ALEXANDROV — *Experiența noastră în obținerea recoltelor mari de cartofi.* 24 pag. — 0,25 lei

A. M. JOLNIRENKO — *O nouă organizare a muncii la fermele de vite cornute mari.* 48 pag. — 0,60 lei

S. V. KAPLUN — *Brigada de tractoare I. P. Denisenko.* 112 pag. — 1,55 lei

P. F. KOTOV — *Culturi de plante furajere* 136 pag. — 2,75 lei

ANA HULEA — *Dușmanii plantelor cultivate și combaterea lor.* 120 pag.—1,20 lei Colecția „S.R.S.C.".

* * * — *Marcarea animalelor domestice.*

32 pag. — 0,30 lei (Colecția „Biblioteca agricolă").

Un eveniment însemnat în istoria patriei noastre

Sașa Mușat
lector universitar

La 24 ianuarie 1955 s-au împlinit 96 de ani de la înfăptuirea unui important eveniment în istoria poporului nostru — eveniment care a contribuit la dezvoltarea țării noastre, la realizarea Romîniei moderne: unirea într-un stat național a Moldovei și Țării Romînești.

Ideea unirii naționale apare și se dezvoltă la sfîrșitul veacului al XVIII-lea și începutul veacului al XIX-lea, odată cu destrămarea relațiilor feudale și dezvoltarea capitalismului. În această perioadă se mărește volumul producției de cereale, apare producția manufacturieră și se intensifică comerțul. Dezvoltarea forțelor de producție se lovește însă de restricțiile impuse de sistemul feudal și de monopolul turcesc. Burghezia din Moldova și Țara Romînească era interesată în crearea unei piețe interne satisfăcător de mare și a unui stat național bine organizat care să slujească intereselor sale.

Necesitatea unirii romînilor din cele două principate preocupa pe conducătorii revoluției din 1848. Deși ei nu au menționat în programul revoluției năzuința spre unire, prin activitatea lor și-au arătat intenția de a împleti lupta socială cu revendicările naționale. Nicolae Bălcescu evocă în mod semnificativ în „Istoria Romînilor sub Mihai Viteazul" momentul în care, pentru scurt timp, întreaga populație romînească este cîrmuită de un singur domnitor. Apariția unor publicații ca „Dacia literară" în Moldova, sau „Magazin istoric pentru Dacia" în Țara Romînească dovedesc, chiar prin titlul ales că se adresează romînilor din toate provinciile. M. Kogălniceanu exprimă cu tărie voința poporului de a se înfăptui „unirea Moldovei cu Țara Romînească' în broșura „Dorințele partidei naționale în Moldova".

Problema unirii Moldovei și Țării Romînești într-un singur stat național a ocupat un loc însemnat în acea epocă și pe planul relațiilor internaționale. Marile puteri nu aveau toate aceeași poziție față de această problemă. Multă vreme istoricii burghezi de la noi s-au străduit să-l prezinte pe Napoleon al III-lea drept inițiatorul și luptătorul dezinteresat pentru unirea țărilor romînești. Faptele vremii, contrazicînd însă astfel de afirmații izvorîte din atitudinea de ploconire a burgheziei de la noi față de puterile apusene — scot la iveală adevărata față a diplomației lui Napoleon al III-lea care urmărea să creeze un stat național romîn tampon între Rusia și Turcia și totodată o piață de desfacere pentru mărfurile franceze.

Imperiul austriac nu dorea unirea, temîndu-se că astfel n-ar putea să-și exercite dominația economică și politică asupra principatelor. Anglia, cu cunoscuta ei atitudine duplicitară, era cea mai înverșunată dușmană a Unirii Moldovei cu Țara Romînească. Sprijinitoare a imperiului otoman aservit ei, Anglia se împotrivea ideii creării unui stat național cu tendințe de independență, care ar fi putut amenința integritatea „omului bolnav al Europei" (cum era numit pe atunci imperiul otoman). Turcia, în mod firesc, opunea o rezistență îndîrjită Unirii. Singură Rusia s-a manifestat fățiș ca o sprijinitoare consecventă a Unirii. Guvernul țarist socotea unirea Moldovei cu Țara Romînească drept o necesitate în vederea subminării puterii Turciei și pentru a opri expansiunea austriacă spre răsărit. Această poziție, deși avea la bază interesele proprii ale guvernului țarist, a constituit, în mod obiectiv, un sprijin prețios dat poporului nostru pentru făurirea statului național.

În interiorul Moldovei și Țării Romînești, la lupta pentru realizarea unui stat național romîn participau diferite pături sociale. Nu toate aveau însă aceeași poziție față de actul Unirii. Burghezia era interesată în crearea statului național, dar, trădînd programul revoluției de la 1848, se împotrivea unor prefaceri democratice și mai ales rezolvării problemei agrare prin desființarea proprietății moșierești. Alături de marea moșierime de care era legată prin interese comune, o parte însemnată a burgheziei, temîndu-se de popor, dorea să limiteze actul unirii strict la rezolvarea intereselor sale și să împiedice orice încercare de eliberare a maselor de sub insuportabilul jug al exploatării. În mod evident marea boierime se opunea vehement unirii care însemna o lovitură puterincă dată relațiilor feudale care îi asigurau marile privilegii de clasă.

Cei mai interesați în înfăptuirea unirii naționale erau masele țărănești, care nu mai puteau îndura jugul moșieresc, și masele democratice din orașe — mica burghezie radicală, meseriașii și intelectualitatea democratică — care luptau pentru o viață mai bună și libertăți democratice. La lupta pentru unire participau și lucrătorii din ateliere și manufacturi.

Presiunea maselor populare pentru unire era atît de puternică, încît chiar și domnitorul Moldovei, Gr. Alex. Ghica adresează un memoriu marilor puteri în care cere rezolvarea acestei probleme. Din aceleași cauze întocmește și Barbu Știrbei, domnitorul Munteniei, două memorii (în 1854 către Austria și 1855 către Franța). Creșterea luptei de eliberare națională a determinat formarea unor comitete unioniste în frunte cu M. Kogălniceanu, V. Alecsandri și alții.

După victoria unioniștilor în alegeri, în divanurile ad-hoc se votează moțiuni în centrul cărora ca problemă esențială stă Unirea Moldovei cu Țara Romînească. În cadrul divanurilor ad-hoc deputații clăcași Constantin Tănase în Țara Romînească, și Ion Roată în Moldova, au exprimat cu tărie necesitatea reformei agrare. Însă marea burghezie și moșierimea au refuzat satisfacerea drepturilor țărănimii. Într-adevăr, așa cum descrie cu atît de fină ironie scriitorul Ion Creangă, țărănimea nu a cîștigat mare lucru din unirea pentru care luptase. Reprezentanții claselor dominante vor ședea mai departe în jilț și vor explica demagogic maselor că unirea face puterea, însă vor lăsa poporul să poarte mai departe stînca poverilor pe umerii săi, profitînd numai ei de avantajele actului istoric al Unirii.

Între 22 mai — 19 august 1858 se ține la Paris conferința celor 7 puteri. Convenția adoptată aici hotărăște Unirea celor două țări sub numele de Principatele Unite ale Moldovei și Țării Romînești, fiecare principat trebuind să-și aleagă un principe al său, să aibe un guvern și o adunare legiuitoare proprie.

Atît ca domnitor al Moldovei cît și al Țării Romînești este ales însă colonelul Alex. Ion Cuza, înfăptuindu-se astfel istoricul act al Unirii naționale.

Zeci de mii de țărani, împreună cu lucrători și meseriași din București se adunaseră în zilele de 21—24 ianuarie în jurul dealului Mitropoliei, unde își ținea lucrările Adunarea electivă, pentru a-și manifesta voința nestrămutată de realizare a Unirii.

Atitudinea Franței, Angliei și Austriei față de actul de la 24 ianuarie 1859 n-a fost favorabilă. Și de astă dată, însă Rusia și-a exprimat poziția ei favorabilă poporului nostru, dîndu-și imediat consimțămîntul față de Unire. Reprezentanții mișcării democratice din Rusia și mai ales marii democrați revoluționari ruși, Cernîșevschi și Dobroliubov, au primit cu entuziasm Unirea Moldovei cu Țara Romînească în care vedeau o nouă treaptă către progres pentru țările romîne. În revista Sovremennik (Contemporanul) N. Cernîșevschi salută cu căldură reușita actului din 24 ianuarie 1859. „Rusia simpatizează cu dorința poporului romîn de a se uni într-un singur stat. Simpatia se preface în speranță. În timpul conferințelor de la Paris, publicul nostru a căpătat siguranța că... dorința romînilor de a forma un stat unic se va realiza".

Înfăptuirea actului Unirii Moldovei cu Țara Romînească a fost hotărîtă de lupta maselor care au impus voința lor de creare a unui stat unic. Dorința de unire a maselor se împletea strîns cu aceea de libertate și pămînt, de dezrobire de sub jugul boieresc. Datorită poziției burgheziei care a întărit cîrdășia sa cu moșierimea pentru menținerea regimului de exploatare și asuprire, revendicările maselor nu au putut fi satisfăcute atunci. Clasele exploatatoare au reușit în 1859 să împiedice înfăptuirea unor transformări sociale care ar fi trebuit să urmeze actului Unirii.

Monstruoasa coaliție burghezo-moșierească a continuat și după înfăptuirea statului național să se împotrivească desăvîrșirii revoluției burghezo-democratice. Abia după 23 August 1944 poporul muncitor, condus de proletariat a dat viață celor mai fierbinți năzuințe proclamate de revoluția din 1848. Sub conducerea partidului, poporul muncitor a desăvîrșit revoluția burghezo-democratică, trecînd la înfăptuirea revoluției socialiste pentru construirea unei vieți noi, fără exploatare, mereu mai fericită și îmbelșugată.

Poporul nostru va păstra veșnic vie amintirea importantului eveniment de la 24 ianuarie 1859 cînd, punîndu-se temelia statului național romîn patria noastră a făcut un însemnat pas înainte, spre progres.

Mîndri de tradițiile de luptă ale poporului nostru oamenii muncii din țara noastră își făuresc azi un viitor luminos și fericit care depășește cu mult cele mai îndrăznețe visuri ale forțelor democratice și patriotice care au luptat pentru înfăptuirea lui 24 ianuarie 1859. Tradițiile înaintate de luptă ale poporului sînt scumpe tinerei generații din R.P.R. pătrunsă de un fierbinte patriotism. Ele constituie un îndemn puternic pentru tineretul patriei noastre în lupta pentru apărarea independenței naționale, pentru consolidarea și dezvoltarea cuceririlor democratice, pentru construirea socialismului.

PE TEME INTERNAȚIONALE

Cerințele opiniei publice japoneze

De curînd, corespondentul din Tokio al revistei americane „United States News and World Report", se plîngea că „situația politică și starea de spirit din Japonia se schimbă". Intr-adevăr, starea de spirit din Japonia, noile tendințe politice care se manifestă în această țară nu pot fi contestate, ele constituie un adevărat motiv de neliniște pentru diplomația americană.

Au trecut de acum mai bine de 10 ani de la terminarea războiului și Japonia continuă să rămînă o țară dependentă de S.U.A. Ea este subordonată cu totul politicii agresive a Washingtonului în Extremul Orient. In Japonia există peste 700 de baze aeriene și navale americane, stațiuni radar, poligoane de tir și alte obiective militare care ocupă o suprafață de aproape 150.000 hectare. Efectivul trupelor americane în Japonia trece de 100.000 de oameni. Urmările ocupației americane în Japonia sînt dezastruoase. Economia Japoniei a fost militarizată, în mare parte fiind pusă în dependență de comenzile militare americane — ceea ce a dus la dezorganizarea economiei civile, la creșterea mizeriei și șomajului. Japonia numără peste 10.000.000 șomeri totali și parțiali. In afară de aceasta, prin politica sa de „embargo", Wall-Street-ul, a încătușat comerțul exterior al Japoniei, a transformat de fapt această țară într-o piață de desfacere a mărfurilor americane.

Politica S.U.A. față de Japonia a produs adinci nemulțumiri nu numai în rîndurile maselor largi ale clasei muncitoare și ale țărănimii care suferă din greu jugul american, dar și în rîndurile unor pături largi ale burgheziei sufocată economicește. Demisia cabinetului Ioșida — supus Washingtonului, a fost desigur un rezultat al noilor tendințe politice ce se manifestă cu putere în sînul celor mai largi pături ale Japoniei. Căderea guvernului Ioșida n-a fost altceva decît o urmare inevitabilă a politicii corupte a acestui guvern care urma docil linia politică a S.U.A. Acest act constituie o ilustrare vie a dificultăților crescînde pe care le întîmpină politica americană în Japonia.

Procesul de clarificare a opiniei publice din Japonia, este confirmat în deosebi de creșterea stării de spirit antiamericane în această țară. Pe lîngă politica de dictat dusă de ocupanții americani, organizarea exploziilor atomice de către militariștii din S.U.A. în Pacific, care a produs victime și pagube importante în Japonia a contribuit în bună măsură la accentuarea stării de spirit antiamericane în această țară. Campania largă din Japonia, în sprijinul apelului pentru interzicerea armelor atomice e concludentă în acest sens. Pe acest apel au fost strînse deja peste 29 milioane de semnături. Pe aceeași linie, trebuie subliniat în mod deosebit, ca un fenomen foarte accentuat în Japonia, mișcarea populară în favoarea stabilirii relațiilor economice și diplomatice cu țările lagărului democrat, mai ales cu China și Uniunea Sovietică. Acest lucru este și firesc, deoarece comerțul cu Republica Populară Chineză și Uniunea Sovietică ar oferi Japoniei posibilitatea de a ieși din impasul economic în care se află. Ținînd seamă de starea de spirit a opiniei publice japoneze, noul cabinet condus de Hatoyama a făcut o serie de declarații cu privire la necesitatea normalizării relațiilor cu U.R.S.S. și R. P. Chineză. Cu prilejul unei recente conferințe de presă, premierul japonez a declarat: „Vom trece treptat la reluarea relațiilor diplomatice, începînd cu trimiterea în China și Uniunea Sovietică a unor misiuni economice, asigurarea libertății legăturilor, anularea interdicției asupra exportului mărfurilor etc". La puține zile după această declarație, Shiozo Murata, președintele Asociației japoneze pentru sprijinirea dezvoltării comerțului internațional a plecat la Pekin. Cu acest prilej el a declarat că la Pekin intenționează să discute cu persoanele oficiale și cu reprezentanții cercurilor de afaceri din R.P. Chineză, o serie de probleme referitoare la un schimb de misiuni comerciale și la încheierea unui acord comercial japono-chinez. E important să arătăm, în ceea ce privește perspectivele actualelor acțiuni pe linia normalizării relațiilor comerciale cu țările lagărului democrat, că asociația sus amintită l-a însărcinat pe Murata să invite R.P. Chineză să participe la Tîrgul care se va deschide în aprilie 1955 la Tokio și să ajungă la un acord cu privire la organizarea unei expoziții de mostre de mărfuri japoneze în China. Dealtfel, unii pași pe linia dezvoltării comerțului cu China au și fost făcuți. După cum se anunță din Tokio, trei mari societăți metalurgice din Japonia duc tratative cu R.P. Chineză în vederea importării a 500.000 tone de cocs și 300.000 tone minereu de fier. Se întreprind de asemenea unele acțiuni pe linia întăririi relațiilor comerciale cu Uniunea Sovietică. Potrivit unei știri transmise de agenția „France Presse" în cursul campaniei sale electorale, ministrul de externe japonez Mamoru Sighemițu a sugerat stabilirea unei misiuni oficiale comerciale sovietice la Tokio".

Cercurile largi al opiniei publice din Japonia se pronunță însă din ce în ce mai hotărît și pentru normalizarea relațiilor politice cu Uniunea Sovietică și Republica Populară Chineză.

„Declarațiile — în general întreaga orientare a noului guvern japonez — a provocat însă neliniște la Washington. Astfel, Dulles, a adresat primului ministru Hatoyama un mesaj plin de amenințări în cazul că Japonia își va îmbunătăți relațiile cu U.R.S.S. și R.P. Chineză. Comandantul-șef al forțelor americane din Extremul Orient a făcut o declarație asemănătoare în sprijinul celei făcute de Dulles. Cercurile agresive din S.U.A. nu se dau înlături de la nici un mijloc, oricît de murdar, pentru a-și menține în continuare poziția lor dominantă în Japonia. Amenințările și șantajul dullesilor nu sînt însă în măsură să pună stavilă năzuințelor păturilor celor mai largi ale poporului hotărîte să păsească pe calea unei adevărate independențe.

In contrast cu politica de înrobire economică și politică a Japoniei, de șantaj a cercurilor conducătoare din S.U.A., guvernele U.R.S.S. și R P Chineze au afirmat dorința lor de a stringe legăturile de colaborare cu Japonia pe bază de egalitate și avantaj reciproc. Această politică și-a găsit expresia în declarația comună a guvernelor U.R.S.S. și R.P. Chineze, precum și în declarația lui V. M. Molotov în problema relațiilor cu Japonia.

După cum am văzut, în urma presiunii maselor largi populare, noul guvern japonez a făcut o serie de declarații și a întreprins unele acțiuni pe linia colaborării internaționale. Atitudinea noului cabinet japonez trebuie privită însă în adevărata ei lumină — aceasta pentru că sînt primul ministru cît și alți demnitari au făcut alte declarații al căror sens este complet altul, chiar opus celor amintite. La puțin timp de la venirea sa la putere, primul ministru Hatoyama s-a pronunțat pentru reînarmarea Japoniei și pentru revizuirea articolelor din constituție care interzic remilitarizarea țării. Punctul de vedere al mai sus al primului ministru a fost amintit din nou de către ministrul afacerilor externe Sighemițu care a declarat că cele afirmate de primul ministru Hatoyama la 11 ianuarie în problema relațiilor Japoniei cu China și U.R.S.S. „nu înseamnă o abatere de la declarația cu privire la politica externă dată publicității de guvernul actual, imediat după constituirea lui".

Acest considerent cu privire la orientarea politicii noului guvern de la Tokio trebuie pus în legătură cu faptul că, după cum s-a mai anunțat, la sfîrșitul lunii februarie, în Japonia, vor avea loc alegeri parlamentare.

Este limpede, că numai în măsura în care noul guvern japonez va păși pe calea dezvoltării pașnice și independenței el va avea sprijinul maselor largi, iubitoare de pace din Japonia.

Faptele dovedesc că poporul japonez, cu vechi tradiții de luptă pentru independența patriei sale, este hotărît să sfarme cătușele robiei americane pentru a trăi în pace și prietenie cu toate popoarele lumii. Și actualul guvern al Japoniei trebuie să țină seama de cerințele opiniei publice japoneze.

D. MIHAIL

In preajma alegerilor pentru Sovietul Suprem al R. S. F. S. R.

Scrisoarea deschisă a conducătorilor Partidului și Guvernului Sovietic

MOSCOVA 24 (Agerpres). — TASS transmite scrisoarea deschisă pe care conducătorii Partidului și Guvernului au adresat-o Comisiilor electorale de circumscripții pentru alegerile de deputați în Sovietul Suprem al R.S.F.S.R.

Subsemnații, fiecare în parte, am primit din partea colectivelor oamenilor muncii din uzine, fabrici, șantiere de construcții, mine, colhozuri, S.M.T.-uri, sovhozuri, instituții, instituții de învățămînt, din partea militarilor din unitățile militare, precum și din partea consfătuirilor electorale ale alegătorilor din diferite circumscripții și raioane, scrisori și telegrame în legătură cu desemnarea noastră drept candidați în alegerile de deputați în Sovietul Suprem al R.S.F.S.R. într-o serie de circumscripții electorale cu rugămintea de a consimți să candidăm în aceste circumscripții. Exprimăm tuturor tovarășilor alegători care au propus candidaturile noastre profunda noastră recunoștință.

In legătură cu faptul că, potrivit legii, fiecare din noi are dreptul să candideze numai într-o singură circumscripție electorală, noi, în calitate de comuniști și membri ai C.C. al P.C.U.S., am cerut indicații C.C. al P.C.U.S.. C.C. al P.C.U.S. ne-a recomandat să candidăm în următoarele circumscripții electorale:

ANDREEV A. A., circumscripția electorală Okteabri, orașul Novosibirsk.

BULGANIN N. A., circumscripția electorală Dzerjinski, orașul Moscova.

VOROȘILOV K. E., circumscripția electorală Uzina de tractoare, orașul Stalingrad.

KAGANOVICI L. M., circumscripția electorală Kaganovici, orașul Sverdlovsk.

KOSÎGHIN A. N., circumscripția electorală rurală Iaroslavl, regiunea Iaroslavl.

MALENKOV G. M., circumscripția electorală Leningrad, orașul Moscova.

MALÎȘEV V. A., circumscripția electorală Kuznețk, regiunea Kemerovo.

MIKOIAN A. I., circumscripția electorală Lenin, orașul Rostov-pe Don.

MOLOTOV V. M., circumscripția electorală Molotov, orașul Moscova.

PERVUHIN M. G., circumscripția electorală Kirov, orașul Leningrad.

POSPELOV P. N., circumscripția electorală Rakitian, regiunea Belgorod.

SABUROV M. Z., circumscripția electorală Sormovo, orașul Gorki.

SUSLOV M. A., circumscripția electorală Molotov, orașul Kuibîșev.

TEVOSIAN I. F., circumscripția electorală Kirov, orașul Celeabinsk.

HRUȘCIOV N. S., circumscripția electorală Kalinin, orașul Moscova.

ȘATALIN N. N., circumscripția electorală Aleksandrovsk, regiunea Vladimir

ȘVERNIK N. M., circumscripția electorală Kolomna, regiunea Moscova.

In legătură cu aceasta rugăm comisiile electorale respective să considere prezenta noastră declarație ca un document la înregistrarea candidaților la locul de deputați în Sovietul Suprem al R.S.F.S.R.

Scrisoarea este semnată de A. A. Andreev, N. A. Bulganin, K. E. Voroșilov, L. M. Kaganovici, A. N Kosîghin, G. M. Malenkov, V. A. Malîșev, A. I. Mikoian, V. M. Molotov, M. G. Pervuhin, P. N. Pospelov, M. Z. Saburov, M. A. Suslov, I. F. Tevosian, N. S Hrușciov, N. N. Șatalin, N. M. Șvernik.

Convocarea sesiunii Sovietului Suprem al U. R. S. S.

MOSCOVA 24 (Agerpres). — TASS transmite Decretul Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. cu privire la convocarea Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. hotărăște:

Să se convoace a doua sesiune a Sovietului Suprem al U.R.S.S. al celei de a 4-a legislaturi la 3 februarie 1955 în orașul Moscova.

Președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., **K. E. Voroșilov**

Secretarul Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., **N. M. Pegov**

Moscova, Kremlin.
22 ianuarie 1955.

Renașterea wehrmachtului poate și trebuie să fie zădărnicită!

LONDRA 24 (Agerpres). — La 25 ianuarie se deschide în Anglia sesiunea parlamentară. Această zi a fost desemnată de organizațiile democratice din Anglia ca zi de luptă împotriva acordurilor de la Paris, care prevăd reînvierea militarismului german.

★

PARIS 23 (Agerpres). — TASS transmite:

Biroul Consiliului național al păcii din Franța a hotărît ca în ziua de 6 februarie să organizeze în întreaga Franță, Ziua națională de luptă împotriva înarmării Germaniei.

★

BERLIN 24 (Agerpres). — A. D N. transmite:

In orașul Mühleim, la inițiativa organizației de tineret „Bundesjügendring" a avut loc un miting împotriva recrutării tineretului vest-german în wehrmachtul pe cale de reînviere.

Reprezentanții diferitelor organizații de tineret care au luat cuvîntul au subliniat că propunerile cuprinse în declarația guvernului sovietic în problema germană fac cu putință ținerea de alegeri libere în întreaga Germanie.

Participanții la miting au adresat deputaților Bundestagului o scrisoare în care cer ca problema ratificării acordurilor de la Paris să fie scoasă de pe ordinea de zi.

Reprezentanții tuturor organizațiilor de tineret din Solingen, în semn de protest împotriva pregătirilor militare ale autorităților de la Bonn, au hotărît să-și grupeze organizațiile în „Asociația de luptă împotriva serviciului militar, a remilitarizării și militarismului".

Scrisoarea lui Ollenhauer către Adenauer

BONN 24 (Agerpres). — In ziua de 24 ianuarie a fost dată publicității scrisoarea adresată cancelarului vest-german Adenauer de către președintele partidului social-democrat Ollenhauer, prin care, potrivit hotărîrii comitetului de conducere al partidului, este adusă la cunoștința guvernului de la Bonn poziția partidului social-democrat față de Declarația din 15 ianuarie a Guvernului Sovietic cu privire la problema germană.

In numele partidului social-democrat, Ollenhauer cere guvernului de la Bonn realizarea imediată a următoarelor puncte:

1. Să ceară puterilor occidentale să ducă tratative cu U.R.S.S., pe baza propunerilor cuprinse în Declarația din 15 ianuarie a Guvernului Sovietic.

2. Să facă cunoscut guvernelor acelorași puteri dorința Republicii Federale (Germaniei occidentale) de a începe aceste tratative înainte de ratificarea acordurilor de la Paris.

Eșecul unei manevre americane

NEW YORK 23 (Agerpres). — TASS transmite: După cum s-a mai anunțat, la 21 ianuarie guvernul Republicii Populare Chineze a declarat că va înlesni vizitarea de către rude a cetățenilor americani care au fost condamnați sau care se află încă sub anchetă în China și că societatea chineză de Cruce Roșie va lua toate măsurile necesare în acest sens.

Din ecourile presei americane reiese că această propunere umanitară a Republicii Populare Chineze a provocat derută în cercurile guvernante din Statele Unite.

La o conferință de presă ținută la 21 ianuarie, Suydam, purtătorul de cuvînt al Departamentului de stat, a declarat că guvernul S.U.A. „nu poate să încurajeze în mod deliberat" pe acei care vor dori să plece în R. P. Chineză.

La inspirația vădită a Departamentului de stat, presa americană încearcă să creieze impresia că vizitarea de către rude a americanilor condamnați în China ar implica un „pericol serios". După cum transmite corespondentul din Washington al agenției United Press, în cercurile oficiale americane s-a declarat că guvernul Statelor Unite „nu poate să garanteze securitatea" acestor persoane. Străduindu-se să discrediteze în ochii oamenilor simpli această măsură umanitară a guvernului chinez, presa reacționară americană încearcă să sperie pe aceste persoane insinuînd că prin vizitarea Chinei ele „s-ar pune" la dispoziția „propagandei comuniste".

Se anunță că, în pofida campaniei de intimidare dusă de presa americană, trei din rudele americanilor condamnați au și declarat că doresc să plece în Republica Populară Chineză.

Succesul deplin al grevei muncitorilor vest-germani

BONN 24 (Agerpres). — In dimineața zilei de 23 ianuarie a luat sfîrșit uriașa grevă de 24 de ore, declarată de un milion de muncitori vest-germani din industria siderurgică și carboniferă. Această grevă, cea mai mare grevă care a avut loc în Germania din anul 1933 și pînă astăzi, a fost declarată în semn de protest atît împotriva încercărilor monopoliștilor de a lovi în drepturile sindicale ale muncitorilor, și îndeosebi în legătură cu legea privind dreptul muncitorilor de a trimite reprezentanți în consiliile de administrație ale întreprinderilor, cît și împotriva acordurilor de la Paris cu privire la remilitarizarea Germaniei occidentale.

„Jos cu acordurile de la Paris!", „Apărați tineretul nostru împotriva recrutării!" „Pentru dreptul de a avea reprezentați în consiliile de administrație ale întreprinderilor!", „Acestui sistem nu-i vom da nici un om" — acestea au fost lozincile celor un milion de muncitori a căror grevă, potrivit relatărilor agențiilor de presă, a provocat marilor concerne din Ruhr o pagubă de peste 9 milioane de mărci.

Toate manevrele guvernului de la Bonn de a împiedica greva muncitorilor din industria siderurgică și carboniferă au dat greș. Atît „asigurările" lui Adenauer, care a declarat că guvernul n-are intenția să abroge legea cu privire la dreptul muncitorilor de a participa la conducerea întreprinderilor și care a făcut apel la „pacea socială", cît și amenințările cercurilor monopoliste care au cerut folosirea detașamentelor de poliție pentru înăbușirea grevei s-au lovit de rezistența dîrză a muncitorilor greviști.

Greva celor un milion de muncitori din 22—23 ianuarie, la care au participat comuniști, social-democrați, muncitori creștin-democrați și fără partid, a fost un prilej de întărire a unității clasei muncitoare vest-germane.

Pilda celor un milion de greviști care au protestat cu hotărîre împotriva acordurilor de la Paris cu privire la înarmarea Germaniei occidentale și împotriva ofensivei antisindicale a patronilor este urmată de muncitorii din întreaga Germanie occidentală. Astfel, potrivit relatărilor agenției A.D.N., muncitorii din sute de întreprinderi desfășoară astăzi o vastă campanie pentru strîngerea de semnături pe apeluri cu privire la organizarea unui referendum popular în problema înarmării Germaniei occidentale și adresează deputaților din Bundestag mii de scrisori și telegrame prin care le cer să voteze împotriva ratificării acordurilor de la Paris. De asemenea, cea de a treia conferință a sindicatelor din landul Renania-Palatinat, care s-a deschis la 22 ianuarie, a adoptat o moțiune de protest împotriva înarmării Germaniei occidentale.

Procesul lui Djilas și Dedijer

BELGRAD 24 (Agerpres). — Corespondentul agenției France Presse transmite că la 24 ianuarie, la tribunalul regional din Belgrad a început procesul lui Djilas și Dedijer.

După cum se știe, la sfîrșitul lunii decembrie, în urma propunerii procurorului Belgradului, tribunalul regional din Belgrad a hotărît să intenteze un proces lui Milovan Djilas, fost vicepreședinte al Vecei Executive Federale, și lui Vladimir Dedijer, fost membru al C.C. al Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia, acuzați de propagandă calomnioasă și dușmănoasă.

După o scurtă deliberare, tribunalul a hotărît ca procesul să continue cu ușile închise. De aceea, publicul, inclusiv ziariștii iugoslavi, au fost invitați să părăsească sala.

Autoritățile chineze în ajutorul marinarilor britanici

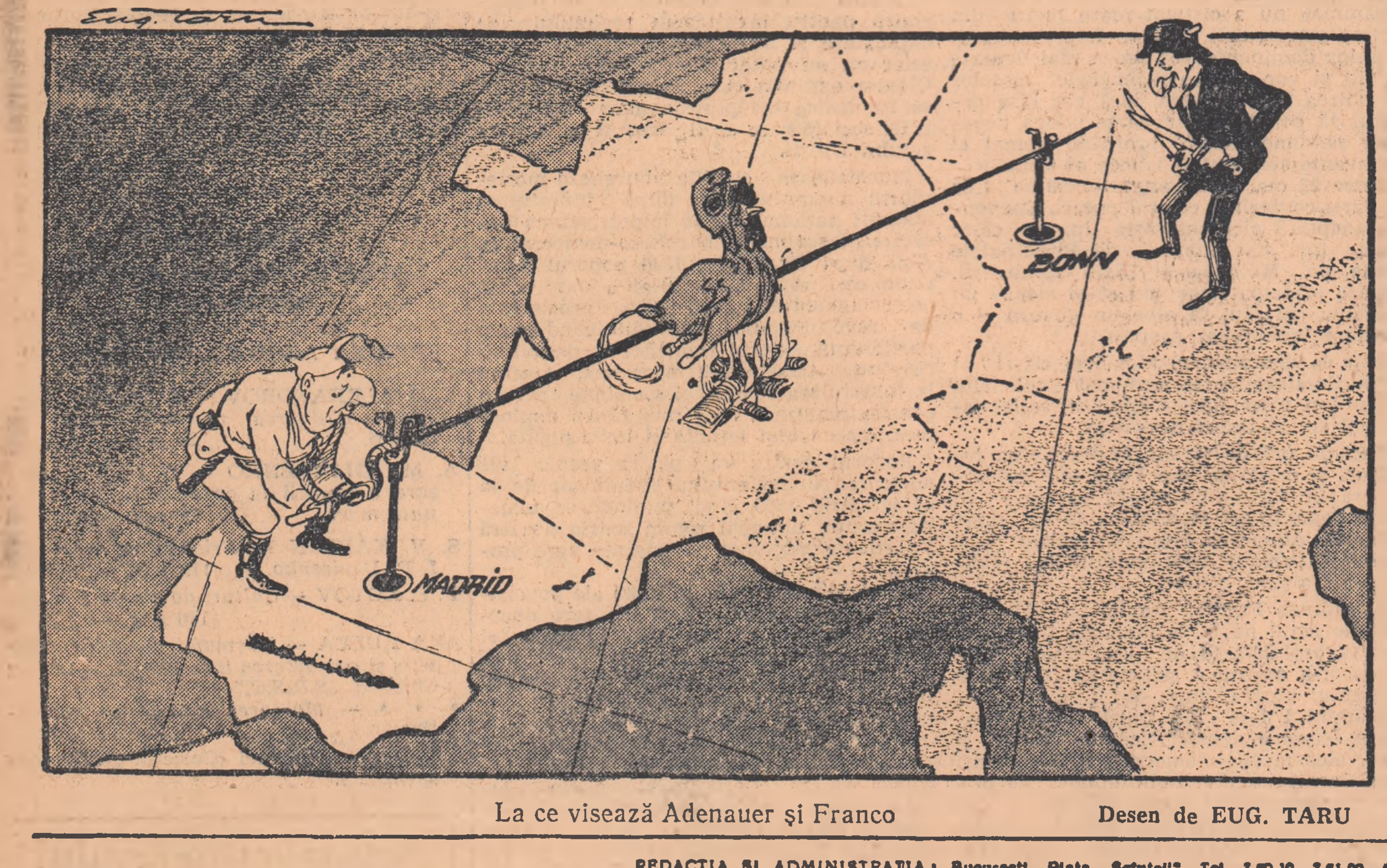
PEKIN 23 (Agerpres). — China Nouă transmite:

Răspunzînd scrisorii adresate de însărcinatul cu afaceri al Angliei la Pekin, în legătură cu soarta echipajului vasului englez „Edendale" scufundat la 19 ianuarie de avioane ciankaișiste, în timpul unui raid deasupra orașului Svatou, Ministerul Afacerilor Externe al Republicii Populare Chineze l-a informat pe însărcinatul cu afaceri al Angliei la Pekin că autoritățile locale din Svatou dau echipajului tot sprijinul pentru a-i înlesni înapoierea la Hongkong.

AXA MADRID - BONN

In vremea din urmă, vechiul amic al lui Hitler, Franco, face tot ce-i stă în putință pentru a strînge legăturile cu căpetenia urmașilor hitleriștilor, Adenauer. In acest fel se proiectează crearea unei axe Madrid-Bonn..

(Ziarele)

La ce visează Adenauer și Franco

Desen de EUG. TARU

Scurte știri

● Agenția United Press anunță că comisia senatorială pentru Afacerile Externe a aprobat tratatul Asiei de sud-est (S.E.A.T.O.) și l-a trimis Senatului S.U.A. spre ratificare.

● Răspunzînd invitației guvernului indian, o delegație culturală sovietică a părăsit Moscova la 21 ianuarie, plecînd la Delhi pe calea aerului. Delegația este condusă de A. A. Surkov, prim secretar al conducerii Uniunii scriitorilor sovietici.

● Tineretul chinez și avangarda lui — membrii Noii Uniuni Democrate a Tineretului din China — participă activ la mișcarea cooperatistă care se desfășoară în prezent în satele din Republica Populară Chineză. In ultimul timp, în cooperative au intrat peste 1.200.000 membri ai Noii Uniuni Democrate a Tineretului din China.

● In cadrul unui mare miting organizat la Djakarta, la care au participat peste 50.000 de tineri, s-a cerut realipirea Irianului de vest la Indonezia.

● La 22 ianuarie, cancelarul vest-german Adenauer a ținut la radio un discurs în care s-a ocupat îndeosebi de declarația guvernului sovietic în problema germană. Discursul lui Adenauer, transmis de agenția D.P.A., nu lasă nici o îndoială asupra faptului că guvernul de la Bonn este hotărît să sprijine poziția acelor cercuri din țările occidentale care urmăresc să împiedice unificarea Germaniei.

● Generalul Collins, reprezentantul special al președintelui S.U.A. în Vietnamul de sud, a părăsit la 21 ianuarie Saigonul plecînd pe calea aerului în S.U.A. Collins va rămîne la Washington două săptămîni și, după cum se presupune, el va propune guvernului american un plan privind continuarea militarizării Vietnamului de sud.

● Conducerea Universității americane din Beirut a hotărît eliminarea unui număr de 16 studenți irakieni, iordanieni și sirieni, pentru că au semnat un manifest ostil acordului turco-irakian. Alți 29 studenți au fost chemați în fața consiliului de disciplină.

● La 21 ianuarie, experții celor șapte state participante la „Uniunea Europei occidentale", întruniți la conferința de la Paris, au publicat un comunicat în care anunță că „la sfîrșitul primei săptămîni de activitate", întrucît fiecare delegat a precizat poziția țării sale față de proiectul francez de creare a unei agenții a armamentelor, lucrările vor fi întrerupte și reluate peste o săptămînă.

● Ansamblul de cîntece și dansuri populare romînești dă de aproape două săptămîni spectacole în capitala Franței și succesul înregistrat crește pe zi ce trece. In fiecare seară spectatorii fac coadă la casa teatrului „Empire" unde au loc reprezentațiile.

După ce întreaga presă cotidiană din Paris a comentat în mod foarte elogios spectacolele date de ansamblu, publicații periodice le consacră de asemenea cronici importante și foarte favorabile.

V. M. Molotov l-a primit pe R. Appelt

MOSCOVA 24 (Agerpres). — TASS transmite:

La 24 ianuarie, V. M. Molotov, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S. l-a primit pe Rudolf Appelt, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Republicii Democrate Germane în Uniunea Sovietică.

In legătură cu acordurile de la Paris, în cadrul întrevederii au fost abordate chestiuni privind problema germană în ansamblu, precum și chestiuni legate de consolidarea și dezvoltarea continuă a relațiilor dintre Uniunea Sovietică și Republica Democrată Germană.

La întrevedere a fost de față G. M. Pușkin, ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al U.R.S.S. în Republica Democrată Germană, care se află la Moscova.

Decorarea unor diplomați sovietici

MOSCOVA 24 (Agerpres). — TASS transmite: La 24 ianuarie, K. E. Voroșilov, președintele Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., a înmînat la Kremlin ordine și medalii următorilor diplomați din Ministerul Afacerilor Externe al U.R.S.S., care au fost decorați pentru anii serviți și pentru muncă ireproșabilă: S. A. Vinogradov — ambasador extraordinar și plenipotențiar al U.R.S.S. în Franța, G. N. Zarubin, — ambasador extraordinar și plenipotențiar al U.R.S.S. în S.U.A., A. I. Lavrentiev — ambasador extraordinar și plenipotențiar al U.R.S.S. în Iran și I. A. Malik — ambasador extraordinar și plenipotențiar al U.R.S.S. în Marea Britanie.

In afară de aceasta, lui A. I. Lavrentiev, decorat cu prilejul celei de a 50-a aniversări a zilei sale de naștere și pentru merite în activitatea diplomatică, i-a fost înmînat Ordinul Drapelul Roșu al Muncii.

K. E. Voroșilov a felicitat călduros pe cei decorați și le-a urat noi succese în activitatea lor.

La solemnitate a fost de față N. M. Pegov, secretar al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S.

Demascarea unei manevre a lui Mendès-France

PARIS 24 (Agerpres). — După cum anunță ziarul „L'Humanité", Jacques Duclos, președintele grupului parlamentar al Partidului Comunist Francez, a trimis președintelui Adunării Naționale franceze o scrisoare de protest împotriva intențiilor lui Mendès-France de a prezenta președintelui republicii spre ratificare acordul cu privire la așa-numitul pact al Asiei de sud-est (S.E.A.T.O.) fără a-l supune discutării în parlament.

Perspectivele folosirii în scopuri pașnice a energiei atomice de către R. D. Germană

BERLIN 23 (Agerpres). — A.D.N. transmite:

La 21 ianuarie, președintele Wilhelm Pieck a primit pe prof. dr. Robert Havemann, directorul Institutului de chimie fizică de pe lîngă Universitatea Humboldt din Berlin. Prof. Havemann l-a informat pe președinte despre posibilitățile care se deschid pentru R. D. Germană în urma hotărîrii guvernului sovietic de a acorda ajutor altor țări în vederea dezvoltării cercetărilor în domeniul fizicii nucleare și folosirii energiei atomice în scopuri pașnice.

W. Pieck și-a exprimat încrederea că toți oamenii de știință care își dau seama de răspunderea ce le revine, nu-și vor precupeți forțele în lupta pentru folosirea cercetărilor atomice pentru binele omenirii.

In încheiere președintele W. Pieck, a mulțumit guvernului sovietic, în numele poporului german, pentru hotărîrea sa mărinimoasă și a subliniat uriașa importanță pe care o va avea pentru oamenii de știință, inginerii și tehnicienii din R. D. Germană traducerea în fapt a hotărîrii sovietice.

Plecarea din Pekin a delegației comerciale a R. P. R.

PEKIN 24 (Agerpres). — China Nouă transmite: La 24 ianuarie, delegația comercială romînă, condusă de Nicolae Anghel, locțiitor al ministrului Comerțului Exterior a părăsit Pekinul, plecînd cu avionul spre patrie.

Inundațiile din regiunea Parisului

PARIS 24 (Agerpres). — Inundațiile din Franța au devenit o „catastrofă națională" comunică agenția France Presse. „Sute de mii de hectare se află sub apă, mii de case inundate, sute de drumuri și șosele blocate, nenumărate uzine închise, pagube de miliarde de franci — iată care este bilanțul provizoriu al ravagiilor cauzate de inundații" — anunță agenția.

In unele părți ale Parisului înălțimea apei de pe străzi este de doi metri și chiar mai mult.

SPECTACOLE

MARȚI, 25 FEBRUARIE 1955

TEATRE: Teatrul de Operă și Balet al R.P.R.: Călărețul de Aramă; **Teatrul de Stat de Operetă:** Lăsați-mă să cînt; **Național „I. L. Caragiale" (Studio):** Nunta lui Krecinski; **Național „I. L. Caragiale" (Comedia):** Matei Millo sau Căruța cu paiațe; **Municipal:** Cum vă place; **Tineretului:** David Copperfield (ora 19); **Studioul actorului de film „C. Nottara":** Mincinosul; **Armatei (B-dul G-ral Magheru):** Avarul; **Armatei (calea 13 Septembrie):** Vlaicu Vodă; **Muncitoresc C.F.R. (Giulești):** Titanic vals; **Ansamblul de Estradă al R.P.R.:** Concert de muzică ușoară romînească (ora 20,15, în sala din calea Victoriei). Magazin de stat (ora 19,30, în sala din str. Alex. Popov nr. 23); **Circul de stat:** Primul spectacol; **Teatrul „Țăndărică":** Moș Gerilă (ora 16, în sala „Orfeu").

CINEMATOGRAFE: Patria, I. C. Frimu, Infrățirea între popoare: Jucătorul de rezervă; **Republica, București:** Desfășurarea, Și Ilie face sport; **Tineretului:** Secretul sîngelui; **Timpuri Noi:** Flori pe țesături, Lămîii cresc și în casă, Monumente culturale din Urartu, Sport sovietic nr. 10; **Elena Pavel:** Castelul de cărți; **Lumina:** Chestiunea rusă; **Victoria, Gh. Doja:** Mascarada; **Alex. Popov, Volga:** Examen de maturitate; **8 Martie, Popular:** Ordinul Anna; **Vasile Roaită:** Prieteni credincioși; **Unirea:** Scrisoarea cifrată; **Cultural, M. Eminescu:** Furtună pe Nipru; **Constantin David:** Asaltul fortului din munți; **Alex. Sahia:** De doi bani speranță; **Flacăra:** Misterul lacului din munți; **T. Vladimirescu:** Campionatul mondial de fotbal; **Aurel Vlaicu:** Un pichet în munți; **Munca:** Caut o nevastă; **Arta:** Nicholas Nickleby; **Miorița:** Mai tare ca noaptea; **Moșilor:** Circul Slavia; **23 August:** Cei trei mușchetari; **Donca Simo:** Marile speranțe; **Ilie Pintilie:** Școala curajului; **8 Mai:** Cîntec despre om; **1 Mai:** Stele vesele; **Libertății:** Alarmă la circ; **N. Bălcescu, Gh. Coșbuc:** Fetele din piața Spaniei; **Rahova:** Antilopa de aur, Valsul pe gheață, Zmeul cel rău; **Olga Bancic:** Chibritul suedez, Turnul fecioarei.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.50.10, 7.51.00. Secția scrisori Tel. 7.65.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".